

บทที่ 4

ผลการศึกษา และอภิปรายผลการศึกษา

ในการนำเสนอผลศึกษาเรื่อง สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี มีวิธีการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายซึ่งอยู่ในการควบคุมดูแลของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี จำนวน 7 ราย โดยผู้ศึกษาได้นำเสนอผลการศึกษาดังนี้

ส่วนที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ แบ่งเป็น

1. ทิศนะของเด็กและเยาวชนหญิงต่อสาเหตุการกระทำผิด
2. พฤติการณ์การกระทำผิด

ส่วนที่ 2 การอภิปรายผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ

จากการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย จำนวน 7 รายนั้น พบว่ามีข้อมูลทั่วไปดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1

ข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชนหญิงกลุ่มตัวอย่าง

กรณีศึกษา	อายุ	อายุขณะกระทำผิด	การศึกษา	ประวัติการกระทำผิด
กรณีศึกษาที่ 1	18	17	ม. 4	ครั้งแรก
กรณีศึกษาที่ 2	17	16	ม. 3	ครั้งแรก
กรณีศึกษาที่ 3	19	17	ปวช. ปี 3	ครั้งแรก
กรณีศึกษาที่ 4	19	17	ปวช. ปี 2	ครั้งแรก
กรณีศึกษาที่ 5	19	17	ม. 3	ครั้งแรก

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

กรณีศึกษา	อายุ	อายุขณะกระทำผิด	การศึกษา	ประวัติการกระทำผิด
กรณีศึกษาที่ 6	18	17	ม. 6	ครั้งแรก
กรณีศึกษาที่ 7	15	14	ม. 2	ครั้งแรก

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า กรณีศึกษามีอายุระหว่าง 15-19 ปี และขณะกระทำผิด มีอายุ 17 ปี จำนวน 5 ราย 16 ปี จำนวน 1 ราย และ 14 ปี จำนวน 1 ราย

ระดับการศึกษาของกรณีศึกษานั้น ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 ราย มัธยมศึกษาปีที่ 2 มัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 6 ปวช.ปี 2 และปวช.ปี 3 ระดับละ 1 ราย

กรณีศึกษาทั้งหมดไม่เคยกระทำผิดมาก่อน การกระทำผิดครั้งนี้เป็นกระทำผิด ครั้งแรก

จากการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายซึ่งอยู่ในการควบคุมดูแลของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี จำนวน 7 ราย ผู้ศึกษาได้แสดงผลการศึกษาเป็นรายกรณี ดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1 นางสาวเอ (นามสมมติ)

ฐานความผิด ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

ทักษะของเด็กและเยาวชนต่อสาเหตุการกระทำผิด

นางสาวเอกล่าวว่าปัจจุบันอายุ 18 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 17 ปี นางสาวเอเป็นบุตรคนที่ 2 จากจำนวนบุตรทั้งหมด 2 คน สถานภาพของบิดาและมารดาอยู่ด้วยกัน บิดาและมารดาประกอบอาชีพเกษตรกร และรับจ้างทำไร่นา ฐานะทางบ้านพอมีพอใช้ตามอัตภาพ มีหนี้สินบ้างพอสมควร เดิมนางสาวเออาศัยอยู่กับบิดาและมารดาที่จังหวัดศรีสะเกษ ระหว่างที่อาศัยกับบิดามารดา นางสาวเอประกอบอาชีพรับจ้างทำไร่นาช่วยบิดามารดา นางสาวเอเรียนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เมื่อจบแล้วไม่ได้ศึกษาต่อ เพราะไม่ชอบเรียน ไม่อยากเรียนต่อ ขณะกระทำผิด นางสาวเอไม่อยู่ระหว่างศึกษาเล่าเรียน เนื่องจากนางสาวเอออกมาทำงานเป็นลูกจ้างอยู่ที่ร้านขายขนม ได้ค่าจ้างวันละ 200 บาท

ขณะที่สัมภาษณ์ นางสาวเอมีพฤติกรรมปกติ ภายนอกมองดูเป็นเด็กเรียบร้อย ยิ้มแย้มแจ่มใส ในตอนแรกไม่ค่อยพูดคุยหรือเล่ารายละเอียดให้ฟังมากนัก แต่พอคุยได้สักระยะ

นางสาวเอก็มีท่าทีผ่อนคลาย มีปฏิกิริยาโต้ตอบที่ดีขึ้น สามารถเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟังอย่างละเอียดได้

นางสาวเอกล่าวอีกว่าตนเองเป็นคนใจร้อน เมื่อถูกยั่วยุหรือโกรธมีมักจะควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ และจะพกดัดตัวเองไว้เป็นประจำ แต่ก็ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับใคร นางสาวเอเล่าว่าตนเองมักไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดามารดาเท่าที่ควร และดื้อรั้นบ้างบางครั้ง

นางสาวเอบอกว่าเคยมีเรื่องบาดหมางกับนางหนูมาก่อน นางหนูชอบด่าว่า ชอบแกล้ง และทำร้ายร่างกายนางสาวเออยู่เสมอ เมื่อเกิดเหตุแล้วในตอนแรกนางสาวเอรู้สึกตกใจและกลัว แต่ด้วยอารมณ์โกรธที่นางหนูเคยด่าว่าและเคยแกล้ง ประกอบกับในขณะนั้นนางสาวเอควบคุมอารมณ์โกรธไม่ได้จึงทำเช่นนั้นลงไป ในวันรุ่งขึ้น นางสาวเอจึงไปวัดเพื่อทำบุญให้นางหนู และได้โทรศัพท์ไประบายกับเพื่อนว่าตนเองได้ทำร้ายคน แต่ทำรุนแรงไป จนคนนั้นตาย นางสาวเอกล่าวว่ารู้สึกผิดและเสียใจตลอดเวลา ต่อมาภายหลังนางสาวเอได้ทราบจากตำรวจว่าขณะนั้นนางหนูกำลังตั้งครรภ์อยู่ ยิ่งทำให้นางสาวเอรู้สึกไม่สบายใจ จึงได้ติดต่อเข้ามาขอตัวกับตำรวจ

สาเหตุการกระทำผิดของนางสาวเอนั้น เนื่องจากนางสาวเอและนางหนูมีเรื่องบาดหมางทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทและตบตีกันหลายครั้ง เพราะนางหนูเข้าใจว่านางสาวเอมีความสัมพันธ์กับนายแมนซึ่งเป็นคนรักของนางหนู นางหนูจึงด่าว่าและคอยกลั่นแกล้งนางสาวเออยู่บ่อยครั้ง ทำให้นางสาวเอไม่พอใจ ในวันเกิดเหตุนางสาวเออ้างว่าตนเองถูกทำร้ายก่อน จึงทะเลาะกัน และด้วยนิสัยที่ชอบพกดัดตัวเองเป็นประจำ นางสาวเอได้ใช้มีดที่พกอยู่แทงนางหนูจนนางหนูหมดทางสู้ ประกอบกับนางสาวเอเป็นคนที่มีลักษณะนิสัยใจร้อน และมีความสามารถในการควบคุมตนเองต่ำ ส่งผลให้ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองเวลาโกรธได้ จึงทำให้นางสาวเอยังคงใช้มีดแทงนางหนูอย่างไม่ยั้งมือ โดยมีเจตนาให้นางหนูเสียชีวิต

พฤติการณ์การกระทำผิด

นางสาวเอไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน การกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำผิดครั้งแรก ขอลงโทษจำคุกโดยเจตนาและพกพาอาวุธไปในทางสาธารณะ

พฤติการณ์การกระทำผิดนั้น นางสาวเอกล่าวว่า ได้เข้ามาทำงานที่ร้านขนมและได้รู้จักกับนางหนู (ผู้ตาย) เพราะเป็นลูกจ้างร้านเดียวกัน แต่มีปัญหาโกรธเคืองกันและมีการทะเลาะเบาะแว้งตบตีกันหลายครั้ง เนื่องจากนางหนูไม่พอใจและมักจะเข้าใจว่านางสาวเอมีความสัมพันธ์ชอบพอกัน และจะแย่งมานายแมน (แฟนของนางหนู) ไป เพราะนายแมนชอบมาดื่มเหล้ากับนางสาวเอบ่อยครั้ง ก่อนเกิดเหตุ นางหนูได้ชวน นางสาวเอไปหานายโจ (แฟนเก่าของนางหนู) นางสาวเอเห็นนางหนูทะเลาะกับนายโจ และร้องไห้ แต่ไม่ทราบว่าทะเลาะกันเรื่องใด ต่อมานางหนูชวนนางสาวเอกลับบ้าน เมื่อกลับมาถึงที่พัก นางสาวเอได้ยินเสียงนางหนูทะเลาะกับนายแมนในห้องเสียงดัง

ซึ่งวันต่อมานางหนูได้หาว่านางสาวเอนำเรื่องที่นางหนูไปพบกับนายโจมาบอกนายแมน และได้ดำ
ว่านางสาวเอย่างรุนแรง แต่นางสาวเอนำได้ปฏิเสธว่าตนเองไม่นำเรื่องนั้นไปบอกนายแมน

ในวันเกิดเหตุ นางสาวเอนำเล่าว่า เวลาประมาณ 6 นาฬิกา น้ำของนางสาวเอนำให้ไปตาม
นางหนูมาทำงาน เพราะต้องเดินทางไปทำงานด้วยกัน นางสาวเอนำจึงไปเคาะประตูเรียกนางหนูที่ห้อง
นางหนูออกมาเปิดประตู และพูดว่า “มึงมาทำไม มาหาผัวกูหรือ มันไม่อยู่ ไปทำงานแล้ว” นางสาว
เอนำตอบว่าไม่ได้มาหานายแมน แต่จะมาตามนางหนูไปทำงาน แล้วจึงเดินกลับ ระหว่างที่จะหันหลัง
เดินกลับนั้น นางหนูได้ดึงผมของนางสาวเอนำอย่างแรงจนนางสาวเอนำเสียหลักไปชนกับผนังล้มลง เมื่อ
นางสาวเอนำลุกขึ้นมาได้ จากนั้นจึงได้ต่อสู้กัน นางหนูได้ว่านางสาวเอนำว่า “ไม่มีปัญหาหาผัวหรือ”
นางสาวเอนำจึงได้วิ่งไปหยิบมีดในกระเป๋า ซึ่งนางสาวเอนำพกไว้ตลอดเวลา เมื่อนางหนูเห็นมีดจึงผลัก
นางสาวเอนำให้ล้มลง นางสาวเอนำลุกขึ้นได้จึงดึงผมนางหนูไว้ นางหนูจึงทำให้มีดบาดแขนนางหนู
เลือดออก และมีดถูกแขนนางหนูหล่นลง นางหนูโกรธจึงเข้าทำร้ายร่างกายนางสาวเอนำด้วยการตบตี
และกระชากผมอย่างรุนแรง จนเสื้อผ้าของนางสาวเอนำขาด เมื่อนางสาวเอนำล้มลง นางหนูจะเข้ามา
ทำร้ายอีก โดยใช้เท้าเหยียบท้องของนางสาวเอนำไว้ และจะลงมือตบตี นางสาวเอนำจึงคว่ำมีดบนพื้น
มาและแทงเข้าที่ท้องของนางหนู 1 ครั้ง นางหนูล้มลงและดึงเอาเลือดออกแล้วจะเอามาแทงนางสาว
เอนำ นางสาวเอนำจึงเข้าไปแย่งมีด เมื่อแย่งได้จึงแทงไปที่ท้องของนางหนูอีกที่ นางสาวเอนำได้ยินนางหนู
พูดว่า “กูยอมแล้ว กูจะไม่แก้ง ไม่ทำร้ายมึงอีก” นางสาวเอนำได้ยินดังนั้น จึงตอบกลับไปที่ “กูไม่
อยากทำมึงหรือ กูจะไม่ทำกูก่อน” แล้วจึงดึงมีดที่ปักอยู่ที่ท้องของนางหนูออกมาจ้วงแทงนางหนู
เนื่องจากนางสาวเอนำโกรธจึงแทงนางหนูอย่างไม่ยั้ง พร้อมกับพูดว่า “นี่คือผลของการที่มึงทำกับกู”
นางสาวเอนำสังเกตเห็นว่านางหนูแน่นิ่งไป จึงลากนางหนูเข้าไปในห้องเพื่อไม่ให้ใครเห็น จากนั้นก็
กลับไปทำงานตามปกติ โดยที่ไม่มีใครสงสัยว่านางสาวเอนำจะเป็นคนลงมือฆ่านางหนู นางสาวเอนำ
ทำงานอีกประมาณ 1 เดือนจึงลาออก โดยให้เหตุผลว่าจะกลับไปเรียนต่อ แล้วกลับไปอยู่กับบิดา
มารดาที่จังหวัดศรีสะเกษ

กรณีศึกษาที่ 2 นางสาวชวนชม (นามสมมติ)

ฐานความผิด ร่วมกันทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ

ทักษะของเด็กและเยาวชนต่อสาเหตุการกระทำผิด

นางสาวชวนชม ปัจจุบันอายุ 17 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 16 ปี เรียนจบชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 นางสาวชวนชมเป็นบุตรคนที่ 1 จากจำนวนบุตรทั้งหมด 4 คน บิดามารดาของ
นางสาวชวนชมเลิกร้างกันตั้งแต่นางสาวชวนชมยังเป็นเด็กเล็ก บิดาประกอบอาชีพรับจ้างขับรถส่ง

ของ รายได้ไม่แน่นอน บิดาได้มีภรรยาใหม่ และได้ไปอาศัยกับครอบครัวใหม่ ส่วนมารดาไม่ทราบ ว่าประกอบอาชีพใด เพราะหลังจากเลิกร้างกับบิดาไป มารดาก็ไม่เคยกลับมาหานางสาวชวนชม อีกเลย หลังจากที่บิดาและมารดาได้เลิกกัน นางสาวชวนชมได้มาอาศัยอยู่กับปู่และย่าจนเรียนจบ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากนั้นนางสาวชวนชมจึงย้ายมาอยู่กับป้าและครอบครัว ซึ่งประกอบด้วยลุง (สามีป้า) และลูกชายวัย 5 ปี โดยป้าของนางสาวชวนชมประกอบอาชีพค้าขาย มีรายได้วันละ 300-400 บาท ฐานะทางบ้านพอมีพอใช้ โดยป้าให้เงินนางสาวชวนชมไว้ใช้จ่ายวันละ 20-100 บาท สภาพที่อยู่อาศัยของครอบครัวป้าเป็นห้องเช่า ประเภทอพาร์ทเมนต์ รั้วที่อาศัยอยู่กับ ย่าและครอบครัวของป้า นางสาวชวนชมไม่ได้รับความรุนแรงหรือถูกทารุณกรรมจากบุคคลใน ครอบครัวแต่อย่างใด

ขณะสัมภาษณ์นางสาวชวนชมได้ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ สามารถให้ข้อมูล เป็นอย่างดี ลักษณะภายนอกดูเรียบร้อย มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี พูดจาสุภาพ

นางสาวชวนชมกล่าวว่าตนเองเป็นคนใจร้อนบางครั้ง ไม่เคยทำร้ายตนเอง ไม่เคยหนี ออกจากบ้าน แต่จะเที่ยวเตร่และค้างคืนนอกบ้านเป็นบางครั้ง นางสาวชวนชมไม่เคยพกอาวุธ และ ไม่เคยทะเลาะวิวาทกับใคร

ในเรื่องของการกระทำผิดนั้น นางสาวชวนชมบอกว่าตนเองไม่ได้มีเจตนาที่กระทำผิด แต่ทำลงไปเพราะจะช่วยเหลือน้ำและยา ซึ่งถูกผู้เสียหายทำร้ายก่อน จึงคิดว่าที่ตนเองทำไปนั้นไม่ ผิด เพราะคิดเพียงว่าจะเข้าไปช่วยเหลือน้ำเท่านั้น แต่วิธีการที่เข้าไปช่วยเหลือห้ามปราม รุนแรง เกินไป เหตุการณ์จากเข้าไปช่วยเหลือกลายเป็นว่า นางสาวชวนชมมีส่วนร่วมในการทำร้าย ร่างกายนางเฟื่องฟ้า จึงทำนางสาวชวนชมถูกดำเนินคดีด้วย

สาเหตุการกระทำผิดของนางสาวชวนชมนั้น เนื่องจากสภาพครอบครัวของนางสาว ชวนชมไม่สมบูรณ์ บิดามารดาเลิกร้างกัน จึงทำให้นางสาวชวนชมไม่มีใครคอยดูแล และเป็น แบบอย่างที่ดี ขณะที่พักอาศัยอยู่กับป้าซึ่งเป็นผู้ปกครองก็มีอาชีพค้าขาย หาเช้ากินค่ำ อีกทั้งยังมี ครอบครัวของตนเองที่ต้องดูแล จึงอาจดูแลนางสาวชวนชมได้ไม่เต็มที่นัก จึงทำให้นางสาวชวนชม ขาดคนคอยให้การดูแลเอาใจใส่และสั่งสอนอบรม ประกอบกับนางสาวชวนชมอยู่ในช่วงวัยรุ่น และมีความอยากรู้อยากเห็น เมื่อเห็นญาติถูกด่าว่าและถูกทำร้าย ด้วยความเป็นห่วง จึงทำให้นางสาว ชวนชมใช้กำลังในการแก้ไขปัญหานี้ ไม่ได้คิดให้รอบคอบเสียก่อน

พฤติการณ์การกระทำผิด

นางสาวชวนชมไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน การกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำผิด ครั้งแรกขอความร่วมมือกันทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ

พฤติกรรมกระทำความผิด นางสาวชนชมได้เล่าว่าตนเองและป้าอาศัยอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ และนายจักร (ปู้) นางราตรี (ย่า) และนางกุหลาบ (น้าของนางสาวชนชม) ก็ทำงานที่อพาร์ทเมนต์นี้ โดยนายจักรเป็นช่างซ่อมทั่วไป นางราตรีเป็นแม่บ้านทำความสะอาด ส่วนนางกุหลาบเป็นลูกจ้างร้านค้าที่อยู่บริเวณชั้นล่างของอพาร์ทเมนต์ นางเฟื่องฟ้า (ผู้เสียหาย) ซึ่งเป็นผู้พักอาศัยที่อพาร์ทเมนต์แห่งนี้ และไม่ถูกกันกับปู้ ย่า และน้าของนางสาวชนชม เนื่องจากนางเฟื่องฟ้ามีนิสัยชอบนิทาหลังผู้อื่น วันเกิดเหตุ นายจักรและนางราตรีได้เรียกนางสาวชนชมและนางกุหลาบไปดูภาพจากกล้องวงจรปิด เนื่องจากนางเฟื่องฟ้าได้ขโมยขวดเบียร์ที่เก็บเอาไว้ขายไป แต่นางเฟื่องฟ้าปฏิเสธว่าไม่ได้ทำ จึงเปิดภาพกล้องวงจรปิดที่บันทึกไว้ให้นางเฟื่องฟ้าดู นางเฟื่องฟ้าเห็นเช่นนั้นก็จำนนด้วยหลักฐาน และมีท่าทีไม่พอใจ พุดจาหยาบคายว่านายจักร นางราตรี และนางกุหลาบ ต่อมานางกุหลาบทนไม่ไหว เกิดอารมณ์ บันดาลโทสะที่ถูกด่า จึงใช้มือตีผม และเกิดการตบตีกันกับนางเฟื่องฟ้าขึ้น นางสาวชนชมเห็นดังนั้น จึงเข้าไปแยกด้วยการตีตบตวงนางเฟื่องฟ้าและกระชากผมเพื่อแยกนางกุหลาบและนางเฟื่องฟ้าให้ออกจากกัน ปรากฏว่านางเฟื่องฟ้าหยิบโทรศัพท์ของนางกุหลาบได้ และขว้างลงพื้น ทำให้โทรศัพท์เสียหาย นางกุหลาบโมโหจึงหยิบขวานน้ำแกงที่รับประทานเหลือไว้เสาะไปที่ลำตัวของนางเฟื่องฟ้า และเกิดการทะเลาะกันอีก จากนั้นมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและตำรวจมาแยกทุกคนออกจากที่เกิดเหตุ

กรณีศึกษาที่ 3 นางสาวแดงโม (นามสมมติ)

ฐานความผิด พยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

ทักษะของเด็กและเยาวชนต่อการกระทำความผิด

นางสาวแดงโม ปัจจุบันอายุ 19 ปี ขณะกระทำความผิดอายุ 17 ปี ขณะกระทำความผิด นางสาวแดงโมกำลังเรียนอยู่ชั้น ปวช.ปี 3 แดงโมเป็นบุตรคนที่ 3 จากจำนวนทั้งหมด 3 คน โดยมีพี่สาว อายุ 28 ปี ประกอบอาชีพค้าขาย อาศัยอยู่ร่วมกันกับบิดา มารดา และนางสาวแดงโม ส่วนพี่ชายของนางสาวแดงโม อายุ 26 ปี ประกอบอาชีพเป็นช่างซ่อมรถยนต์ มีครอบครัวแล้วและแยกครอบครัวไปอยู่ต่างหาก บิดาของนางสาวแดงโมจะดื่มสุราเป็นบางครั้ง แต่ในครอบครัวไม่เคยมีปัญหาขัดแย้งหรือทะเลาะวิวาทกัน

นางสาวแดงโมกล่าวว่าตนเองมีนิสัยเสียขี้มึน ซึ่งในขณะสัมภาษณ์ลักษณะท่าทางของนางสาวแดงโมก็ดูเป็นเด็กเสียบ ๆ ในช่วงแรกจะเป็นในลักษณะถามคำตอบคำ ต้องใช้เวลา สักพักนางสาวแดงโมจึงเล่าเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง และเริ่มผ่อนคลาย พุดคุยด้วยอารมณ์ที่เป็นมิตรมากขึ้น นอกจากนี้นางสาวแดงโมยังบอกว่าเป็นคนอารมณ์ร้อน โกรธรุนแรง ชอบอยู่ในห้องคน

เดียว ไม่ค่อยเชื่อฟังผู้ปกครอง และได้เถียงบ้างบางครั้ง ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่ชอบออกไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนและกลับบ้านดึกดื่น เพื่อนที่นางสาวแดงโอบส่วนใหญ่อยู่นอกบ้าน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย นางสาวแดงโอบมักไปดูเพื่อนเล่นสนุกเกอร์ ร้องเพลงเล่นกีตาร์ และไปดื่มสุราบ่อยครั้ง แต่นางสาวแดงโอบจะร่วมดื่มด้วยบางครั้งเท่านั้น เพื่อนผู้หญิงละแวกบ้านนั้น ส่วนใหญ่จะมีครอบครัวแล้ว ส่วนเพื่อนที่โรงเรียนนั้น นางสาวแดงโอบคบกับกลุ่มเพื่อนผู้ชาย 5 คน ซึ่งเรียนอยู่ห้องเดียวกัน ส่วนเพื่อนผู้หญิงที่สนิทมีเพียงคนเดียว คือ นางสาวอรุณ (นามสมมติ) ซึ่งเวลาเลิกเรียน นางสาวอรุณจะไปเที่ยวกับแฟน นางสาวจึงไปดูเพื่อนชาย 5 คนเล่นฟุตบอล ระหว่างที่เรียนเคยถูกเชิญผู้ปกครองเนื่องจากประพฤติผิดกฎระเบียบโรงเรียนในเรื่องการแต่งกาย ใส่กระโปรงสั้น รัศรูป และทรงผมผิดระเบียบคือผมชอยสไลด์ นางสาวแดงโอบยังเล่าอีกว่า เคยทะเลาะวิวาทกับเพื่อนที่โรงเรียน เคยลักขโมยเงินของพี่สาว เพื่อนำไปซื้อเสื้อผ้า และเคยลักขโมยโทรศัพท์มือถือของเพื่อนในห้องไปขาย เพราะอยากได้เงิน แต่ต่อมาเห็นเพื่อนร้องไห้ จึงนำเงินที่ขายโทรศัพท์ได้นั้นไปซื้อโทรศัพท์คืนมา แล้วให้อาจารย์ฝ่ายปกครองนำไปคืนเพื่อน

นางสาวแดงโอบกล่าวว่า ตอนแรกโกรธแค้นที่เพื่อนชอบมาด่าว่าและครั้งล่าสุดได้ถูกทำร้ายร่างกาย จึงคิดจะแกล้งเพื่อนกลุ่มนี้ให้ต้องเสียแล้วมาสอบไม่ได้เท่านั้น เนื่องจากเพื่อนที่ให้ยาฆ่าแมลงมาบอกว่า หากใครกินยานี้กินแล้วจะต้องเสียเท่านั้น เพื่อนที่หอบหอบเอาไปแกล้งกันบ่อย ๆ นางสาวแดงโอบจึงคิดว่ายานี้ไม่ได้มีสรรพคุณร้ายแรงอะไร จึงใส่ขนมเค้กให้เพื่อนกิน นางสาวแดงโอบยังกล่าวอีกว่า ตอนรู้อาการก็ตกใจ ไม่คิดว่าผลที่ออกมาจะรุนแรงกว่าที่คิดไว้ และรู้สึกเสียใจกับสิ่งที่ทำลงไป

สาเหตุการกระทำผิดของนางสาวแดงโอบอยู่ช่วงวัยรุ่น และมีนิสัยโกรธรุนแรง อารมณ์ร้อน อีกทั้งยังมีปัญหาขัดแย้ง เคยมีปากเสียงทะเลาะกับเพื่อนกลุ่มนี้บ่อยครั้ง ประกอบกับการที่นางสาวแดงโอบรู้สึกโกรธแค้นเพื่อน จึงกระทำผิดขึ้น โดยที่ไม่ได้พิจารณาถึงผลที่จะตามมา

พฤติการณ์การกระทำผิด

นางสาวแดงโอบไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน การกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำผิดครั้งแรกขอหาพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

พฤติกรรมการกระทำผิด นางสาวแดงโอบเล่าว่า ก่อนเกิดเหตุกำลังเรียนอยู่ชั้น ปวช. ปี 3 สาขาคอมพิวเตอร์ ในขณะที่เรียนภาคเรียนที่ 1 นั้น นางสาวแดงโอบได้มีปัญหาและมีปากเสียงกับเพื่อนนักเรียนหญิงในห้องประมาณ 10 คน โดยเป็นเรื่องเกี่ยวกับการคบกัน เพราะแต่ก่อนนางสาวแดงโอบจะคบกับเพื่อนกลุ่มนี้ ไปเที่ยวด้วยกัน แต่เพื่อนกลุ่มนี้มักจะชอบนิทานบุคคลอื่น พูดจาแซวผู้ชาย นางสาวแดงโอบไม่ชอบจึงเริ่มปลีกตัวออกห่าง โดยยังพูดคุยกันอยู่ แต่ไม่ได้ไปไหนมาไหนด้วยกัน จากนั้นนางสาวแดงโอบได้คบกับเพื่อนผู้ชายในห้อง 5 คน นางสาวส้ม (เพื่อนผู้หญิง

ในกลุ่มนั้น) ได้พูดจาประชดนางสาวแดงโม โดยแซวเพื่อนชายทั้ง 5 คนว่ามีเมียคนเดียวกัน นางสาวแดงโมได้ยินจึงโกรธและได้ด่าว่า มีปากเสียงกับเพื่อนกลุ่มดังกล่าว แต่ไม่ได้ทำร้ายร่างกายหรือตบตีกันแต่อย่างใด จากเหตุการณ์นี้ ทำให้นางสาวแดงโมไม่อยากไปโรงเรียน โดยจะหยุดโรงเรียนบ่อย ๆ ประมาณ 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ วันหนึ่งขณะที่เรียนภาคเรียนที่ 2 นางสาวส้มได้เดินเข้ามาหานางสาวแดงโมและถามว่า “มีง้อเรื่องที่ไปมั่วกับผู้ชายไปบอกคนอื่นหรือเปล่า” นางสาวแดงโมปฏิเสธ จากนั้นนางสาวแดงโมกับนางสาวส้มได้มีปากเสียงกันอีก นางสาวส้มได้ตบหน้านางสาวแดงโม และมีเพื่อนของนางสาวส้มอีกประมาณ 3-4 คนเข้ามาช่วยกันรุมทำร้ายร่างกายนางสาวแดงโม แต่นางสาวแดงโมได้ต่อสู้ โดยใช้เล็บข่วนที่บริเวณใบหน้านางสาวส้มทำให้เป็นแผล สักพักครูฝ่ายปกครองเข้ามาห้ามไว้ และสั่งนางสาวแดงโมว่าไม่ต้องมาโรงเรียน 1 สัปดาห์ และให้นางสาวแดงโมมาโรงเรียนอีกครั้งในวันสอบเพื่อสอบปลายภาคเรียนที่ 2 เนื่องจากครูกลัวว่าจะทะเลาะวิวาทกันอีก จากวันนั้นนางสาวแดงโมก็อยู่บ้านช่วยทำงานบ้านบ้าง โดยบอกมารดาว่ามีเรื่องทะเลาะตบตีกับเพื่อน และครูบอกว่าไม่ต้องไปโรงเรียน วันรุ่งขึ้น นางสาวแดงโมไปซื้อขนมเค้กที่ตลาดมา 3 กล่อง นางสาวแดงโมคิดจะแกล้งเพื่อนให้ท้องเสีย จะได้ไปสอบไม่ได้ จึงนำยาฆ่าแมลงที่เพื่อนของนางสาวแดงโมให้มาโรยบนหน้าขนมเค้ก แล้วจึงถือออกมา และว่าจ้างให้ผู้ขับขี่มอเตอร์ไซด์รับจ้างไปส่งที่โรงเรียน โดยระหว่างนั้น นางสาวแดงโมได้โทรศัพท์ไปที่ฝ่ายธุรการของโรงเรียนแล้วอ้างตัวว่าเป็นศิษย์เก่า จะซื้อขนมมาเลี้ยงรุ่นน้องเนื่องจากเป็นวันจบการศึกษา จะมีคนมาส่ง ให้มารับที่หน้าโรงเรียน วันต่อมา นางสาวแดงโมได้อ่านหนังสือพิมพ์ เห็นพาดหัวข่าวว่า “มือมืดส่งเค้กยาพิษให้เด็กปวช. กิน” ซึ่งผู้เสียหายมีอาการเวียนศีรษะ จากนั้นก็อาเจียน ทางโรงเรียนนำส่งโรงพยาบาล นางสาวแดงโมตกใจกลัว ไม่คิดว่าผลที่ออกมาจะรุนแรงกว่าที่คิดไว้ และรู้สึกเสียใจกับสิ่งที่ทำลงไป จึงรีบนำเรื่องดังกล่าวไปบอกกับพี่สาว ในเวลาต่อมา เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้ามาสอบถาม นางสาวแดงโมจึงมอบตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

กรณีศึกษาที่ 4 นางสาวจอย (นามสมมติ)

ฐานความผิด ร่วมกันฆ่าผู้อื่นและร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่น

ทักษะของเด็กและเยาวชนต่อสาเหตุการกระทำผิด

นางสาวจอย ปัจจุบันอายุ 19 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 17 ปี กำลังเรียนอยู่ชั้น ปวช. ปี 2 ผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ได้เกรดเฉลี่ยประมาณ 2.00 สถานภาพบิดามารดาของนางสาวจอยอยู่ด้วยกัน นางสาวจอยเป็นบุตรคนเดียวของบิดามารดา บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับราชการ โดยบิดารับราชการสังกัดกรุงเทพมหานคร ส่วนมารดาสังกัดกรมพัฒนาสังคมและ

สวัสดิการ ฐานะของครอบครัวอยู่ในระดับพอมีพอใช้ มีรายได้ประมาณเดือนละ 20,000 บาท และบิดามารดาให้เงินนางสาวจอยใช้วันละ 200 บาท บิดามารดาของนางสาวไม่เคยทะเลาะตบตีกัน และไม่เคยใช้ความรุนแรงกับบุตรเลย

จากการสัมภาษณ์นางสาวจอย ผู้ศึกษาเห็นว่ามိลักษณะท่าทางที่ค่อนข้างเป็นมิตร เป็นคนพูดคุยนุกสนาน ในขณะที่เล่าเหตุการณ์ในวันเกิดเหตุ นางสาวจอยได้แสดงให้เห็นถึงอารมณ์และความใจร้อนออกมาบางครั้ง โดยมีการใส่อารมณ์โกรธกับเรื่องที่เล่า

กล่าวว่าตนเองมีนิสัยอารมณ์ร้อน โกรธรุนแรง ไม่ค่อยเชื่อฟังผู้ปกครอง บิดามารดาไม่ค่อยชอบให้มาอยู่กับเพื่อนเท่าไรนัก แต่นางสาวจอยบอกว่าอยู่บ้านแล้วเหงา เพราะเป็นลูกคนเดียว พ่อแม่ซื้ออะไรให้ เช่น ซื้อคอมพิวเตอร์ให้เล่นก็เบื่อ นางสาวจอยไม่ค่อยชอบอยู่บ้าน ชอบออกไปเที่ยวเล่นกับเพื่อน และจะอยู่กับแฟนบ้างบางครั้ง

นางสาวจอยกล่าวว่าตอนแรกทำไปเพราะความรักเพื่อน แต่พอเห็นนางสาวตุ๊กตาไม่มีทางสู้แล้วรู้สึกที่ไม่อยากทำร้ายต่อ กลัวโดนจับ เมื่อถูกจับมาดำเนินคดี นางสาวจอยรับสารภาพ แต่เพื่อนปฏิเสธ และเพื่อนยังปิดความผิดมาให้นางสาวจอยคนเดียว นางสาวจอยจึงถูกศาลพิพากษาตัดสินให้ได้รับโทษมากกว่าคนอื่น ทั้งที่ตอนแรกถูกตั้งข้อหาร่วมกันทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส และร่วมโทรมหญิง พอขึ้นศาลได้เพิ่มข้อหาเป็นร่วมกันฆ่าผู้อื่น ร่วมกันโทรมหญิง และร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่น นางสาวจอยกล่าวว่า ขณะอยู่ในศูนย์ฝึกฯ กำลังเรียนระดับ ปวช. อยู่ พอภาคเรียนที่ 2 ทางศูนย์ฝึกฯ จะพาออกไปเรียนที่วิทยาลัยการอาชีพ เมื่อพ้นโทษออกไปแล้วก็จะเรียนต่อจนจบ แล้วหางานทำ จะปรับตัวให้เป็นคนใจเย็นขึ้น ไม่วุ่นวาย อีกทั้งบิดามารดายังไม่ให้ไปเที่ยวหรืออยู่กับเพื่อนกลุ่มนี้อีก

สาเหตุการกระทำผิดของนางสาวจอย เธอให้เหตุผลว่าที่ทำลงไปนั้น เพราะรักเพื่อน เห็นเพื่อนโดนว่า เมื่อสถานการณ์พาไป ประกอบกับการที่มีพวกมาก และเป็นคนที่นิสัยใจร้อน จึงทำมีปากเสียง เกิดการทะเลาะวิวาท จนถึงขั้นทำร้ายร่างกายนางสาวตุ๊กตาจนถึงแก่ชีวิต

พฤติกรรมการกระทำผิด

นางสาวจอยไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน การกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำผิดครั้งแรก ข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่น ร่วมกันโทรมหญิง และร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่น

พฤติกรรมการกระทำผิดนั้น เมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2549 นางสาวจอยไปนั่งเล่นกับเพื่อนอีก 4 คนบนสะพานพระราม 4 ซึ่งขณะนั้นยังไม่เปิดใช้งาน ขณะที่นั่งเล่นกันอยู่นั้น ก็มีเพื่อนขึ้นมาเพิ่มอีก 3 คน แล้วก็นางสาวตุ๊กตา (ผู้เสียหาย) เดินตามขึ้นมาด้วย เพื่อนที่นั่งอยู่ก่อนรวมทั้งนางสาวจอยไม่รู้จักผู้หญิงคนนี้ จึงถามเพื่อนที่เพิ่งเดินขึ้นมาว่า “รู้จักคนที่เดินมาด้วยหรือ ใครพามา” เพื่อนตอบว่า “ไม่รู้จัก เดินตามขึ้นมาเอง” แล้วนางสาวตุ๊กตาก็พูดกับเพื่อนของนางสาวจอยว่า

“ออกมานั่งยั่วผู้ชายอย่างนี้ทุกวันเลยหรือเปล่า” จึงทำให้เกิดปากเสียงกัน และรุนแรงถึงขั้นลงมือทำร้ายร่างกาย ด้วยจำนวนคนของฝ่ายนางสาวจอยมีมากกว่า ผู้เสียหายจึงพยายามหนี แต่เพื่อนชายที่รถจักรยานยนต์ไล่ตามทัน จึงจับตัวมาไว้เพื่อเพื่อนรุมทำร้ายร่างกายจนนางสาวตุ๊กตาสะบัดสะบอม ไม่มีแม้แต่เสียงร้อง แต่ยังไม่หมดสติ นางสาวจอยและเพื่อนจึงถามว่านางสาวตุ๊กตาว่าบ้านอยู่ไหนจะได้ไปส่งถูก แต่นางสาวตุ๊กตาไม่สามารถตอบได้ และไม่มีใครรู้จักนางสาวตุ๊กตาเลย จึงจะรอให้นางสาวตุ๊กตามีอาการดีมากกว่านี้ก่อน จะได้สื่อสารกันได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปสักพัก นางสาวจอยและเพื่อนก็กลัวมีคนมาเห็น จึงคิดจะนำนางสาวตุ๊กตาไปไว้ที่อื่น แต่ไม่มีใครกล้าไป เพราะกลัวว่าเสียจะเบือนเลื้อด นางสาวจอยจึงตัดสินใจขี่รถจักรยานยนต์ไปเอง โดยให้นางสาวตุ๊กตาอยู่ตรงกลาง และมีเพื่อนชายประกบไปอีกคน แล้วจึงขี่รถจักรยานยนต์ลงสะพาน แล้วเพื่อนชายบอกให้นางสาวจอยเลี้ยวเข้าไปในทางเปลี่ยว จากนั้นจึงปล่อยนางสาวตุ๊กตาไว้ที่ร่องสวน แล้วเพื่อนชายที่มาด้วยกัน ก็ขี่รถจักรยานยนต์ไปรับเพื่อนชายอีก 2 คนมา แล้วเข้าไปดูนางสาวตุ๊กตาอีกครั้ง แต่นางสาวจอยไม่ได้เข้าไปด้วย เพียงแต่ยืนรอข้างนอก สักพักน้องชายเพื่อนขี่รถผ่านมาจึงให้ไปส่งที่บ้าน วันรุ่งขึ้น ประมาณ 5 นาฬิกา มีคนมาพบผู้เสียหาย นางสาวจอยจึงทราบว่านางสาวตุ๊กตาถูกข่มขืน และเสียชีวิตแล้ว และนางสาวจอยยังทราบภายหลังด้วยว่า นางสาวตุ๊กตาเป็นคนละแวกนั้น ซึ่งรู้จักกับเพื่อนอีกคนหนึ่งของนางสาวจอย จากนั้นอีก 4 วัน นางสาวจอยถูกจับ เนื่องจากเพื่อนที่ถูกจับก่อนหน้านี้ให้การว่านางสาวจอยก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย

กรณีศึกษาที่ 5 นางสาวหนองหนิง (นามสมมติ)

ฐานความผิด ร่วมกันฆ่าผู้อื่น

ทัศนคติของเด็กและเยาวชนต่อการกระทำผิด

นางสาวหนองหนิง ปัจจุบันอายุ 19 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 17 ปี นางสาวหนองหนิงเรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วไม่เรียนต่อ ออกมาประกอบอาชีพขายเสื้อผ้าแถวท่าพระจันทร์ บิดามารดาของนางสาวหนองหนิงเลิกกันตั้งแต่นางสาวหนองหนิงยังเด็ก โดยที่ต่างคนต่างมีใหม่ นางสาวหนองหนิงจำมารดาไม่ได้ เพราะมารดาไม่ได้ติดต่อกลับมาอีกเลย บิดาทำงานเป็นมัคคุเทศก์ นางสาวหนองหนิง ไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดา แต่ออกมาเช่าห้องอยู่กับเพื่อนผู้หญิง 2 คน แต่จะติดต่อกับบิดาตลอด เวลาเมื่อมีเรื่องก็จะคุยกัน โทรไปหา จะทำอะไรก็ปรึกษา ไม่เข้าใจเรื่องอะไรก็ตาม

ในขณะที่ให้สัมภาษณ์ ผู้ศึกษาสังเกตเห็นว่า นางสาวหนองหนิงเป็นคนมีอัธยาศัยดี ยิ้มแย้มแจ่มใส แต่การเล่าเหตุการณ์วกไปวนมา จับเรื่องราวและลำดับเหตุการณ์ได้ค่อนข้างยาก

ต้องถามหลายรอบ เมื่อเล่าถึงเพื่อนที่เป็นผู้ตายนั้น นางสาวหุ่หนึ่งแสดงอาการเสียใจออกมาอย่างชัดเจน คือเหมือนมีน้ำตาคลอเบ้า เนื่องจากเสียใจกับการกระทำของตนเอง

กล่าวว่าตนเองเป็นคนใจร้อน บางครั้งใช้ยาเสพติด จึงทำให้ขาดสติ ตอนทำไม่ได้คิดอะไร ไม่ได้สนใจ เพราะคิดว่าแค่โทรเรียกเพื่อนให้ออกมาเฉย ๆ เราไม่ได้เป็นคนลงมือทำ เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้น นางสาวหุ่หนึ่ง บอกว่า ไม่น่าทำอย่างนี้เลย เพราะรู้ว่าคนกำลังจะตายเป็นอย่างใด เห็นแล้วสงสาร อยากช่วย พอเห็นนางสาวแนนถูกยิงแล้วก็นั่งลง คอยเรียกนางสาวแนนอยู่ตลอดเพื่อให้มีสติ แต่แฟนของนางสาวหุ่หนึ่งบอกให้รีบหนี เพราะหากมันแต่ช่วย หากตำรวจมาก็ถูกจะจับได้

สาเหตุการกระทำผิดของนางสาวหุ่หนึ่ง เกิดจากความคึกคะนอง เพราะนางสาวหุ่หนึ่งยังอยู่ในช่วงวัยรุ่น และไม่คิดอะไรมากมายจึงทำให้ทำผิด อีกทั้งนางสาวหุ่หนึ่งคิดว่าแค่เป็นคนโทรศัพท์ตามนางสาวแนนมาเฉย ๆ ไม่ได้เป็นคนลงมือทำ คงไม่เป็นไรมาก

พฤติการณ์การกระทำผิด

นางสาวหุ่หนึ่ง ไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน การกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำผิดครั้งแรกข้อหาร่วมกันฆ่าผู้อื่น พฤติการณ์การกระทำผิดนั้นนางสาวแนนรู้จักกับนางสาวหุ่หนึ่ง และนางสาวหุ่หนึ่งมีเพื่อนผู้ชาย 4 คน หนึ่งในนั้นเป็นแฟนของนางสาวหุ่หนึ่ง วันหนึ่งเพื่อนผู้ชายได้บอกนางสาวหุ่หนึ่งว่า ไม่ถูกกับนางสาวแนนในวันเกิดเหตุ เพื่อนผู้ชายได้มาที่ห้องแฟนของนางสาวหุ่หนึ่ง และบอกกับนางสาวหุ่หนึ่งว่า พวกเขาไม่ถูกกับนางสาวแนน เคยมีเรื่องกันมาก่อน อยากจะแก้แค้น ในขณะนั้นนางสาวหุ่หนึ่ง ไม่ได้คิดอะไร เพื่อนผู้ชายวางแผนให้นางสาวหุ่หนึ่งโทรไปหานางสาวแนนว่าให้ออกมาหาหน่อย หุ่หนึ่งก็โทร จากนั้นเมื่อผู้เสียหายมาถึง จอดรถจักรยานยนต์ แล้วเพื่อนผู้ชายที่แอบอยู่ก็ออกมาแล้วยิงปืนใส่นางสาวแนน นางสาวแนนล้มลงต่อหน้านางสาวหุ่หนึ่ง นางสาวหุ่หนึ่งตกใจ จึงยืนตะลึงอยู่ตรงนั้นนางสาวหุ่หนึ่งเล่าว่าอยากช่วย แต่ก็กลัวถูกจับ และแฟนของนางสาวหุ่หนึ่ง บอกให้รีบหนี นางสาวหุ่หนึ่ง จึงรีบซ่อนท้ายรถจักรยานยนต์ของแฟนแล้วหลบหนีไป นางสาวหุ่หนึ่งถูกตำรวจจับ เนื่องจากตำรวจสืบจากการใช้งานโทรศัพท์ของนางสาวแนน ซึ่งเบอร์โทรศัพท์ของนางสาวหุ่หนึ่ง ปรากฏที่เครื่องของนางสาวแนน ตำรวจจึงสืบสวนและตามจับกุมนางสาวแนนและเพื่อนได้

กรณีศึกษาที่ 6 นางสาวเต้ (นามสมมติ)

ฐานความผิด ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส

ทักษะของเด็กและเยาวชนต่อการกระทำผิด

นางสาวเต้ อายุ 18 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 17 ปี นางสาวเต้เป็นบุตรคนเดียว นางสาวเต้กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการเรียนดี ได้เกรดเฉลี่ย 3.00 เคยเป็นนักกีฬาของโรงเรียน แต่เคยถูกเชิญผู้ปกครองเรื่องทรงผมผิดระเบียบ และขั้บรยยนต์ไปโรงเรียน สถานภาพของบิดาและมารดาของนางสาวเต้นั้น บิดาถึงแก่กรรมและมารดามีคู่ครองใหม่ มารดาและบิดาเลี้ยงประกอบอาชีพรับราชการ มีรายได้รวมกันเดือนละ 45,000 บาท มารดาและบิดาเลี้ยงไม่มีบุตรด้วยกัน มารดาไม่ดื่มสุรา ไม่สูบบุหรี่ ใจดี เรียบง่าย บิดาเลี้ยงดื่มเบียร์บ้าง แต่ไม่สูบบุหรี่ รักใคร่ นางสาวเต้เหมือนบุตรแท้ ๆ ไม่เคยดุด่า แต่คอยสั่งสอนให้เป็นคนดี และตั้งใจเรียนหนังสือ นางสาวเต้ไม่เคยถูกบิดามารดาทำร้ายร่างกาย ไม่เคยมีการใช้ความรุนแรงในครอบครัว

ขณะสัมภาษณ์ผู้ศึกษาเห็นว่าเต้มีบุคลิกลักษณะออกห้าว ๆ ไม่ค่อยกลัวใคร เวลาพูดคุยจะมีลักษณะกวน ๆ ไม่ค่อยมีหางเสียง แต่ก็ให้ความเคารพ และให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์เป็นอย่างดี

นางสาวเต้บอกว่าตนเองเป็นคนอารมณ์ดี ร่าเริง บางครั้งโมโหรุนแรง ค่อนข้างเอาแต่ใจตนเอง ใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ดูโทรทัศน์ ฟังเพลง เล่นคอมพิวเตอร์ ดื่มน้ำบ้างบางครั้ง โดยเฉพาะเรื่องไปเที่ยวกับเพื่อน เพื่อนที่คบจะเป็นเพื่อนที่อยู่ใกล้บ้าน และเพื่อนที่โรงเรียน ซึ่งจะเป็นนักเรียนที่ค่อนข้างเรียบร้อย นางสาวเต้ไม่เคยหนีออกจากบ้าน เวลาไปนอนค้างบ้านเพื่อนจะขออนุญาตมารดาทุกครั้ง ส่วนใหญ่จะไปค้างช่วงปิดภาคเรียน มารดาจะให้เงินใช้จ่ายเดือนละ 4,000 บาท หากไม่พอก็จะขอเพิ่ม ไม่เคยลักทรัพย์ของผู้อื่น นางสาวเต้เล่นการพนันบ้าง เช่น เล่นไพ่กับเพื่อนเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น เล่นสนุกเกอร์บางครั้ง นางสาวเต้เคยถูกเชิญผู้ปกครองเรื่องทรงผมผิดระเบียบ และขั้บรยยนต์ไปโรงเรียน แต่ไม่เคยมีเรื่องบาดหมาง และไม่เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้ใดมาก่อน ไม่เคยพกพาอาวุธ ไม่เคยมีประวัติการใช้สารเสพติด จะดื่มสุรบ้างเมื่อมีงานสังสรรค์ และสูบบุหรี่เป็นครั้งคราว ครั้งละประมาณ 1-2 มวน

นางสาวเต้มีความเห็นว่า ทั้งตนเองและผู้เสียหายต่างฝ่ายต่างเต็มใจมีเรื่องกัน จึงไม่เสียใจหรือรู้สึกผิดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อถูกย้ายจึงตอบโต้กลับไปตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

สาเหตุการกระทำผิดของนางสาวเต้ เนื่องจากกลุ่มของนางสาวเต้ไม่ชอบพอกับกลุ่มของผู้เสียหายมาก่อน และนางสาวเต้อยู่ในช่วงวัยรุ่น ขาดความยับยั้ง เมื่อถูกผู้เสียหายพูดจาเย้ยหยัน จึงโกรธ บันดาลโทสะ ทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันขึ้น

พฤติกรรมการณ์การกระทำผิด

นางสาวเต้ไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน การกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำผิดครั้งแรก ข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส พฤติการณ์การกระทำผิดนั้น นางสาวเต้เล่าว่า กลุ่มเพื่อนของนางสาวเต้ และกลุ่มของนางสาวแพง (ผู้เสียหาย) ซึ่งเป็นเพื่อนของเพื่อนรุ่นพี่ จะพบเจอกันนาน ๆ ครั้ง โดยกลุ่มของนางสาวเต้ไม่ค่อยชอบพอกกลุ่มของนางสาวแพงเท่าไรนัก และนางสาวเต้ก็คิดว่านางสาวแพงก็ทราบว่ามันตัวเองและเพื่อนไม่ชอบ เนื่องจากกลุ่มของนางสาวแพงได้นำเรื่องของนางสาวเต้ไปพูดในทางที่เสียหายให้เพื่อนกลุ่มอื่นฟัง ซึ่งเพื่อนของนางสาวเต้เป็นคนนำเรื่องนี้มาบอก เมื่อนางสาวเต้ทราบเรื่องจึงได้โทรศัพท์ไปหาเพื่อนของนางสาวแพงเพราะกลุ่มวัยรุ่นที่รู้จักมีหลายกลุ่ม และจะรู้จักต่อ ๆ กันไป ต่อมา วันเกิดเหตุ นางสาวจ๊ีบ (เพื่อนของนางสาวแพง) ได้โทรศัพท์มาหานางสาวเต้ แล้วถามว่า “มีปัญหอะไรกับกลุ่มของนางสาวแพง ทำไมไม่ค่อยกันให้เข้าใจ ทำไมถึงต่อกันไปมา นางสาวจ๊ีบจึงได้นัดนางสาวเต้มาที่ชั้น 1 โรงภาพยนตร์ลิโด้ เพื่อมาทำความเข้าใจกัน จากนั้นเวลาประมาณ 19.30 น. นางสาวเต้พร้อมกับเพื่อนอีก 2 คน ได้ไปตามที่นัดหมาย และได้พบกับนางสาวแพงและนางสาวจ๊ีบ กลุ่มของนางสาวเต้และกลุ่มของนางสาวแพงต้องการจะปรับความเข้าใจกัน แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ ในระหว่างนั้น นางสาวแพงก็ได้พูดจาใส่ร้าย ทำให้นางสาวเต้โกรธ ไม่อยากฟัง จึงเดินหนีไป แต่นางสาวจ๊ีบได้พยายามยุยงให้นางสาวเต้และนางสาวแพงมีเรื่องต่อกัน โดยพูดว่า “อะไร มึงอยากมีเรื่องมากหรือไง เอาเลยสิ” นางสาวจ๊ีบพูดเน้นว่าตนเองเป็นเพื่อนของรุ่นพี่ นางสาวเต้โมโห จึงตบไปที่หน้าของนางสาวแพง 1 ครั้ง นางสาวจ๊ีบเข้ามาดิ่งเสื้อ นางสาวเต้บอกให้ปล่อย แต่นางสาวจ๊ีบก็ไม่ยอมปล่อย นางสาวเต้ จึงพูดว่า “ก็ทำอย่างพี่จ๊ีบบอกแล้วนี่ไง” เพื่อนของนางสาวเต้เข้ามาแยกนางสาวเต้ออก และนางสาวแพงก็ได้มาดิ่งนางสาวจ๊ีบออกไปเช่นเดียวกัน แต่นางสาวจ๊ีบได้บอกกับนางสาวแพงว่า “กูไม่ยอม กูอยากให้เต้กับมึงมีเรื่องทะเลาะกัน” ซึ่งนางสาวแพงก็ได้บอกให้นางสาวจ๊ีบพอได้แล้ว จากนั้นก็ต่างฝ่ายต่างแยกย้ายกันไป อีกสักพัก นางสาวจ๊ีบได้โทรศัพท์มาหานางสาวเต้ และบอกให้ไปพบที่ชั้น 2 เมื่อนางสาวเต้เดินไปได้พบกับนางสาวแพงและนางสาวจ๊ีบซึ่งกระดิกนิ้วเรียกพร้อมกับพูดว่า “ซ่านักเหรอ มานี่เลย ตามกูมา” นางสาวเต้เดินตามไป แล้วนางสาวแพงก็หันหน้ามาพร้อมกับกำหมัดในลักษณะจะตบ นางสาวเต้จึงได้ใช้หมัดชกต่อยกัน สักพักนางสาวเต้เหนื่อย และเห็นว่าเลือดออก จึงวิ่งมาหาเพื่อน เมื่อนางสาวเต้หันกลับไปมองฝ่ายของนางสาวแพงก็ได้ทำท่าทางยั่วยุ แต่เรื่องได้ยุติลงเท่านี้ นางสาวเต้ได้รับบาดเจ็บที่นิ้วก้อยข้างซ้ายหัก ปากแตก เลือดออกที่จมูก นางสาวเต้กลับไปบ้านเพื่อน โดยบอกมารดาว่าจะขอค้างบ้านเพื่อน ประมาณ 3-4 วัน แต่ไม่ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นฟัง หลังจากนั้นนางสาวเต้ก็ไม่ได้พบกับนางสาวแพงและนางสาวจ๊ีบอีกเลย อีกประมาณ 2 สัปดาห์ นางสาวแพงได้มาหามารดาของ

นางสาวเต๋ และบอกว่านางสาวเต๋ได้ทำร้ายร่างกายตนฝ่ายเดียว พร้อมกับเรียกร้องเงินค่าเสียหาย มารดาของนางสาวไม่ได้ให้ไป บอกว่าจะกลับมาคุยกับลูกก่อน นางสาวเต๋จึงเล่าเรื่องให้มารดาฟัง จากนั้นทั้งสองฝ่ายจึงนัดกันเพื่อตกลงค่าเสียหาย ฝ่ายผู้เสียหายเรียกร้องค่าเสียหาย 100,000 บาท มารดานางสาวเต๋เห็นว่ามากเกินไป จึงไม่ตกลงกันได้ โดยฝ่ายผู้เสียหายกล่าวว่าได้ไปแจ้งความไว้แล้ว และพี่ชายของนางสาวแพงได้พูดจาข่มขู่ว่าจะทำร้ายนางสาวเต๋ แต่นางสาวเต๋เห็นว่าต่างฝ่ายต่างสมัครใจมีเรื่องทะเลาะวิวาทกัน จึงแยกย้ายกันไป มารดาของนางสาวเต๋ได้พยายามนัดอีกฝ่ายเพื่อมาเจรจากัน แต่ผู้เสียหายไม่มาตามนัด เลื่อนนัดไปเรื่อย ๆ จนไม่สามารถตกลงกันได้ มารดาของนางสาวเต๋จึงเข้าแจ้งความ เนื่องจากกลัวว่านางสาวเต๋จะถูกทำร้ายตามที่พี่ชายของนางสาวแพงเคยขู่ไว้ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้แจ้งขอหาแก่นางสาวเต๋และดำเนินคดี

กรณีศึกษาที่ 7 เด็กหญิงฝน (นามสมมติ)

ฐานความผิด ทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส

ทักษะของเด็กและเยาวชนต่อการกระทำผิด

เด็กหญิงฝน อายุ 15 ปี ขณะกระทำผิดอายุ 14 ปี เด็กหญิงฝนกำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างเรียนเด็กหญิงฝนเคยหนีเรียน ไม่เข้าห้องเรียน เล่นกับเพื่อนอยู่นอกห้องเรียน เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาทต่อกันกับเพื่อนต่างห้อง ครูเพียงตักเตือน ผลการเรียนปานกลาง สถานภาพของบิดาและมารดาอยู่ด้วยกัน บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง บิดามีรายได้ วันละ 300 บาท ส่วนมารดามีรายได้วันละ 194 บาท มารดาของเด็กหญิงฝนเคยมีสามีมาก่อน แต่เสียชีวิตแล้ว จึงมีสามีใหม่ คือ บิดาของเด็กหญิงฝน เด็กหญิงฝนเป็นบุตรคนเดียวของบิดามารดา มารดาให้เงินเด็กหญิงฝนไปโรงเรียนวันละ 40 บาท ส่วนสภาพที่อยู่อาศัยของครอบครัวเป็นห้องเช่า ละแวกบ้านมีวัยรุ่นมั่วสุมบ้าง แต่ไม่เป็นแหล่งยาเสพติด

ลักษณะท่าทางของเด็กหญิงฝนดูภายนอกเป็นคนเรียบร้อย สามารถตอบคำถามได้ชัดเจน ขณะให้สัมภาษณ์ เด็กหญิงฝนดูนิ่ง ๆ และไม่คอยตอบนอกเหนือจากที่ถาม ต้องชวนพูดคุยเพื่อกระตุ้นให้เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟัง สถานภาพของบิดาและมารดาอยู่ด้วยกัน บิดาและมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง สภาพที่อยู่อาศัยของครอบครัวเป็นห้องเช่า ละแวกบ้านมีวัยรุ่นมั่วสุมบ้าง แต่ไม่เป็นแหล่งยาเสพติด

เด็กหญิงฝนมองว่าตนเองมีนิสัยร่าเริง คือเจียบ ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดามารดาเท่าไรนัก คบเพื่อนวัยเดียวกันที่เรียนด้วยกัน ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่เคยหนีออกจากบ้าน มักใช้เวลาว่างดูโทรทัศน์ ฟังเพลง ระหว่างเรียนเด็กหญิงฝนเคยหนีเรียน ไม่เข้าห้องเรียน เล่นกับเพื่อนอยู่นอก

ห้องเรียน เคยมีเรื่องทะเลาะวิวาทตีกับเพื่อนต่างห้อง และมีนิสัยชอบพกอาวุธ (มีดคัตเตอร์) ใส่กระเป๋าประจำ โดยอ้างว่าเอาไว้ทำรายงาน เด็กหญิงฝันบอกว่ามีแฟนแล้ว แต่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ไม่เคยลักทรัพย์ของผู้อื่น ไม่เล่นการพนัน ไม่เคยมีประวัติการใช้สารเสพติด ไม่ดื่มสุราหรือเบียร์ เคยลองดื่มแต่สไปรท์เท่านั้น เด็กหญิงฝันกล่าวว่าตนเองเสียใจ ไม่ได้ตั้งใจที่จะกระทำผิด แต่ทำไปเพราะป้องกันตัว เนื่องจากถูกผู้เสียหายทำร้ายก่อน

สาเหตุการกระทำผิดของเด็กหญิงฝันนั้น เด็กหญิงฝันกับผู้เสียหายไม่ชอบพอกันมาก่อน และวันเกิดเหตุ เด็กหญิงได้อ้างว่าผู้เสียหายทำเด็กหญิงฝัน และได้เข้ามาทำร้ายร่างกายเด็กหญิงฝันก่อน แต่ตนเองสู้ไม่ไหว จึงได้ใช้มีดคัตเตอร์ที่พกติดตัวมาใช้ต่อสู้ ทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บ

พฤติการณ์การกระทำผิด

เด็กหญิงฝันไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน การกระทำผิดครั้งนี้เป็นการกระทำผิดครั้งแรกขอหาทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส และพกพาอาวุธมีดไปในทางสาธารณะ

พฤติการณ์การกระทำผิดนั้น เด็กหญิงฝันให้ถ้อยคำต่อพนักงานคุมประพฤติว่าขณะเกิดเหตุคดีนี้ ฝันกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร ฝันรู้จักและเคยพบเห็นผู้เสียหายในคดีนี้มาก่อน ซึ่งผู้เสียหายเรียนอยู่ที่โรงเรียนเดียวกับฝัน ฝันกับผู้เสียหายพบเจอกันบ่อยครั้ง และเมื่อผู้เสียหายพบเห็นฝันมักจะด่าออกมาลอย ๆ ว่า “แรวนะ” เพราะฝันมักเล่นกับเพื่อนเสียงดัง ทำให้ผู้เสียหายไม่พอใจฝันนัก ฝันเคยได้ตอบผู้เสียหายกลับไปว่า “อะไรนะ เป็นอะไรมากหรือนะ” ส่วนใหญ่ฝันกับผู้เสียหายมักมองกันด้วยสายตา ต่างคนต่างรู้ว่าไม่พอใจกันและกัน เป็นอริกัน ไม่ถูกใจกัน แต่ก็ไม่เคยทำร้ายร่างกายหรือต่อกันมาก่อน ฝันนั้นคบหาเพื่อนนักเรียนที่เรียนอยู่ชั้นเดียวกัน โดยมีเพื่อนซึ่งเรียนอยู่ห้องเดียวกันและเพื่อนเรียนต่างห้องที่อยู่ชั้นมัธยมศึกษา เพื่อนเหล่านี้เป็นเพื่อนในกลุ่มของฝัน ซึ่งฝันจะสนิทสนมกับเพื่อนกลุ่มนี้มาก โดยเพื่อนในกลุ่มของฝันนั้นมักเป็นเพื่อนในละแวกบ้านเดียวกับฝัน หลังโรงเรียนเลิก ฝันกับกลุ่มเพื่อน มักจะชักชวนกันไปเที่ยวเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า ย่านพระราม 3 ไปเล่นเกมที่ตู้หยอดเหรียญ ถ่ายรูปสตูดิโอเกอร์กัน จนกระทั่งเย็น จึงพากันออกจากห้างสรรพสินค้า และแยกย้ายกันกลับบ้านของแต่ละคน โดยฝันและกลุ่มเพื่อนมักจะเดินเล่นห้างสรรพสินค้าเช่นนี้ทุกวันหลังเลิกเรียน

วันเกิดเหตุ หลังจากเลิกเรียน ฝันกำลังเดินทางกลับบ้าน โดยพบกับกลุ่มเพื่อนของฝัน เพื่อนในกลุ่มของฝันของหนึ่งได้ชักชวนให้ฝันไปเคลียร์เรื่องความขัดแย้งกับนักเรียนหญิงต่างโรงเรียนเพื่อให้เรื่องจบ ๆ ไป ฝันกับกลุ่มเพื่อนจึงขึ้นรถโดยสารสาย 89 จากหน้าโรงเรียนไปลงที่วัดด่าน ได้สะพานวงแหวน เขตบางโพธิ์พวง เมื่อไปถึง จึงได้พบกับนักเรียนหญิงต่างโรงเรียนซึ่งมี

ความขัดแย้งกับเพื่อนในกลุ่มของฝน ซึ่งนักเรียนหญิงคนนี้กำลังยืนกับกลุ่มเพื่อนของเขา ซึ่งมีทั้งผู้หญิงและผู้ชาย โดยมายืนคอยอยู่ประมาณ 20 คน ฝนดูเพื่อนในกลุ่มของฝนอยู่อีกฝั่งของถนน ฝนอ้างว่าไม่ได้เข้าไปกับกลุ่มเพื่อน แต่ต่อมาเพื่อนในกลุ่มของฝนกับคู่อริซึ่งเป็นนักเรียนต่างโรงเรียน ได้เคลียร์ปัญหาและเกิดการทะเลาะวิวาท ตบตีกัน ตัวต่อตัว โดยมีเพื่อนดูอยู่ห่าง ๆ เมื่อตบกันเสร็จต่างพากันแยกย้ายกลับ ฝนกับกลุ่มเพื่อนจะพากันเดินกลับ ขณะเดินกันพบผู้เสียหายกับพวกเพื่อน ๆ ผู้หญิงประมาณ 7 คน และพี่ชายของผู้เสียหาย 1 คน เดินสวนกับฝนและกลุ่มเพื่อนของฝน ผู้เสียหายได้ใช้กระดากฎทินขึ้นหน้าฝนแล้วพูดว่า “อีดอก มึงจะตบกับกูมัย” เยาวชนไม่ได้พูดอะไร เพียงยืนเฉย ๆ แต่พี่ชายของผู้เสียหายพูดว่า “มึงจะตบกับใคร เข้าไปตบเลย ใครยุ่งนะ เดียวกูเข้าไปเคลียร์เอง” ผู้เสียหายได้นำกระดากฎทินที่ม้วนไว้ขว้างใส่หน้าฝนและวิ่งเข้ามาจิกผมที่ศีรษะ ส่วนมืออีกข้าง ฝนไม่ทราบว่ามีผู้เสียหายทำอะไรอยู่ ฝนรู้สึกว่าเป็นของแข็ง ผู้เสียหายได้ใช้ของแข็งทุบเข้าที่เหนือคิ้วขวาของฝน 1 ครั้ง และที่โหนกแก้มซ้ายอีก 1 ครั้ง และผู้เสียหายได้หยิกนมด้านขวาของฝน ฝนรู้สึกเจ็บได้ร้องว่า “ปล่อย ปล่อย” แต่ผู้เสียหายไม่ปล่อย ฝนสู้ผู้เสียหายไม่ได้ เพราะผู้เสียหายรูปร่างใหญ่กว่าฝน ฝนจึงใช้อาวุธคัตเตอร์ที่ฝนมักพกพาไปไหนมาไหนด้วยจากกระเป๋าเสื้อด้านซ้าย เนื่องจากตอนนั้นฝนใส่เสื้อพละ เมื่อหยิบคัตเตอร์ขึ้นมาแล้ว ฝนได้สะบัดมีดคัตเตอร์ใส่ผู้เสียหายที่บริเวณใบหน้า 1 ครั้ง แล้ววิ่งหนีออกมา และฝนกับกลุ่มเพื่อนได้พากันวิ่งขึ้นรถประจำทางสาย 89 กลับบ้าน ถึงบ้านเวลาประมาณ 18.00 น. มารดาพบเห็นบาดแผลที่ใบหน้าของฝน มารดาจึงซักถามฝน และพาฝนไปพบอาจารย์ฝ่ายปกครองที่โรงเรียน อาจารย์ได้แจ้งว่าผู้เสียหายบาดเจ็บที่บริเวณใบหน้า (เย็บประมาณ 20 กว่าเข็ม) มารดาของผู้เสียหายมาที่โรงเรียนและแจ้งว่าผู้เสียหายบาดเจ็บมากและประสงค์จะเอาเรื่องฝน ให้ถูกดำเนินคดีตามกฎหมายให้ถึงที่สุด หลังจากนั้นฝนยังคงไปเรียนหนังสือตามปกติ แต่ฝนไม่พบผู้เสียหายแต่อย่างใด มารดาทราบจากอาจารย์ฝ่ายปกครองว่ามารดาของผู้เสียหายได้แจ้งความไว้ ในวันเดียวกัน มารดาได้พาฝนไปแจ้งความไว้ที่สถานีตำรวจบางโพพวงเช่นกัน ต่อมาในวันที่ 3 มีนาคม 2551 มารดาได้พาตัวฝนเข้ามามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน จึงถูกแจ้งข้อกล่าวหาดำเนินคดีนี้

จากการสัมภาษณ์กรณีศึกษา ทั้ง 7 ราย สามารถสรุปสาเหตุการกระทำผิดและพฤติการณ์การกระทำผิดได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2

สรุปทัศนคติต่อสาเหตุและพฤติการณ์การกระทำผิดของกรณีศึกษา

ประเด็น	ความเหมือน	ความต่าง
1. สาเหตุการกระทำผิด	- มีนิสัยใจร้อน ค่อนข้างเอาแต่ใจ มีอารมณ์โกรธรุนแรง มีความคึกคะนอง เมื่อถูกยั่วเย้ามักจะควบคุมตัวเองไม่ได้ ขาดความยับยั้งคิด ไม่ค่อยเชื่อฟังผู้ปกครอง - ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน ต้องการให้เพื่อนและบุคคลรอบข้างยอมรับ และเพื่อการเรียน	- สถานภาพของบิดามารดาส่วนหนึ่งเลิกร้างกัน หรือฝ่ายหนึ่งเสียชีวิต ในขณะที่เด็กอีกส่วนหนึ่งอยู่ร่วมกับบิดามารดา - เด็กที่กระทำผิดให้เหตุผลในการกระทำของตนเองต่างกัน ทั้งโกรธแค้นแทนผู้อื่น ถูกผู้เสียหายกระทำก่อน และกระทำผิดเพราะป้องกันตัว - เด็กที่กระทำผิดยอมรับว่ากระทำไปเพราะโกรธไม่สามารถควบคุมตนเองได้ รวมถึงเพื่อป้องกันตัว ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งปฏิเสธการกระทำผิดและโยนความผิดให้ผู้อื่น
2. พฤติการณ์การกระทำผิด	- ใส่ผู้อื่น - ไม่มีเจตนาที่จะให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย - กระทำผิดต่อผู้เสียหายที่เป็นผู้หญิงด้วยกัน - หลังจากที่ทำผิดมีการปกปิดศพของเหยื่อ เนื่องจากกลัวมีคนมาเห็น รวมถึงมีการหลบหนีไปจากสถานที่เกิดเหตุ	- ผู้เสียหายเป็นคนที่รู้จักกันมาก่อนและไม่เคยรู้จัก - กระทำความผิดกับเหยื่อด้วยตนเอง และกระทำความผิดร่วมกับผู้อื่น - มีการวางแผน ไตร่ตรองไว้ก่อน อีกส่วนหนึ่งไม่ได้วางแผนไว้ - มีทั้งการใช้อาวุธและไม่ใช้อาวุธ ประกอบการกระทำผิด

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ประเด็น	ความเหมือน	ความต่าง
- ทำร้ายร่างกาย	- กระทำผิดต่อผู้เสียหายที่เป็นผู้หญิงด้วยกัน - ผู้เสียหายเป็นคนที่รู้จักกันมาก่อน โดยเป็นอริและมีเรื่องบาดหมางกัน - ไม่ได้วางแผนไว้ก่อน เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทันทีทันใด - มีการต่อสู้กันระหว่างเด็กที่กระทำผิดกับผู้เสียหาย	- กระทำความผิดกับเหยื่อด้วยตนเอง และกระทำความผิดร่วมกับผู้อื่น - มีทั้งการใช้อาวุธและไม่ใช้อาวุธ ประกอบการกระทำผิด

จากตารางที่ 4.2 สามารถสรุปได้ว่า กรณีศึกษามีทัศนคติต่อสาเหตุการกระทำผิดที่เหมือนกัน คือ กระทำผิดเพราะมีอารมณ์ร้อน เวลาโกรธมักควบคุมตนเองไม่ได้ และให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน ต้องการให้เพื่อนและบุคคลรอบข้างยอมรับ ส่วนที่แตกต่างกันคือ การให้เหตุผลในการกระทำของตนเอง รวมถึงการยอมรับหรือปฏิเสธการกระทำผิดของตนเอง

ในส่วนของพฤติการณ์การกระทำผิดนั้น สามารถพิจารณาถึงพฤติการณ์ของการฆ่าผู้อื่นและการทำร้ายร่างกายของเด็กและเยาวชนหญิง โดยในส่วนของพฤติการณ์การฆ่าผู้อื่นนั้น มีความเหมือนกัน คือ ไม่มีเจตนาที่จะให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตาย กระทำผิดต่อผู้เสียหายที่เป็นผู้หญิง มีการปกปิดศพของเหยื่อและหลบหนีไปจากสถานที่เกิดเหตุ สำหรับประเด็นที่แตกต่างกัน คือ การรู้จักผู้เสียหาย การกระทำผิดต่อเหยื่อด้วยตนเองหรือร่วมกับผู้อื่น และการวางแผนการกระทำผิด ผลการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่าพฤติการณ์การทำร้ายร่างกายของเด็กและเยาวชนหญิงนั้น มีความเหมือนกัน คือ กระทำผิดต่อผู้เสียหายที่เป็นผู้หญิงด้วยกันและรู้จักกันมาก่อน ไม่ได้วางแผนไว้ก่อน และมีการต่อสู้กัน สิ่งที่แตกต่างกัน คือ การกระทำความผิดกับเหยื่อด้วยตนเองหรือร่วมกับผู้อื่น และการใช้อาวุธหรือไม่ใช้อาวุธในการกระทำผิด

ส่วนที่ 2 อภิปรายผลการศึกษา

ในการศึกษาเรื่อง “สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี” ในครั้งนี้ผู้ศึกษา ได้ประยุกต์ใช้แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นการศึกษาที่นอกเหนือจากการศึกษาจากเอกสาร หนังสือ และบทความต่าง ๆ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการบรรยายแบบพรรณนา โดยผู้ศึกษาได้แบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วน ตามวัตถุประสงค์ในการศึกษา ดังนี้

1. ทักษะของเด็กและเยาวชนหญิงต่อสาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี

จากการศึกษาพบว่าทักษะของเด็กและเยาวชนหญิงต่อสาเหตุการกระทำผิดนั้น ผลจากการศึกษาพบว่ากรณีศึกษาส่วนใหญ่ มีทักษะต่อการกระทำผิดว่าตนเองไม่ได้เจตนา รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เคยโดนด่าว่าและเคยโดนแก้ง จึงทำไปเพราะอารมณ์โกรธไม่สามารถควบคุมตนเองได้ เมื่อถูกช่วยจึงได้ตอบกลับไปตามสถานการณ์ อีกทั้งเพื่อป้องกันตัว และช่วยเหลือเพื่อน ช่วยเหลือญาติ เห็นได้ว่าทักษะของเด็กและเยาวชนหญิงต่อการกระทำผิดนั้นใช้อารมณ์ของตนเองเป็นที่ตั้ง ขาดวุฒิภาวะเพียงพอที่จะพิจารณาเหตุและผลของการกระทำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้กระทำความผิดยังเป็นวัยรุ่น ซึ่งจัดได้ว่าเป็นกลุ่มบุคคลที่อ่อนด้อยประสบการณ์ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีต่าง ๆ และขาดความรู้เท่าทันในด้านต่าง ๆ รวมไปถึงการเรียนรู้ และการอบรมจากผู้ใหญ่รอบข้างจึงนับเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นทั้งทางด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา และความประพฤติเป็นผู้ใหญ่ที่ดี เพื่อช่วยพัฒนาและนำพาสังคม ประเทศชาติไปสู่ความรุ่งเรืองต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ (Social Learning Theory) ของ อัลเบิร์ต แบนดูรา ที่เชื่อว่าคนที่ไม่ได้เกิดมารุนแรง แต่ได้เรียนรู้ที่จะก้าวร้าวจากประสบการณ์ชีวิต ซึ่งรวมถึงการสังเกตบุคคลอื่นที่แสดงออก ความก้าวร้าว เพื่อมุ่งหวังผลจากความก้าวร้าวนี้ คนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวและแสดงออกรุนแรง เมื่อเด็กเรียนรู้จะเลียนแบบพฤติกรรมจากผู้ใหญ่ เมื่อเติบโตขึ้นได้เห็นรูปแบบของความรุนแรง ซึ่งปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่อง อาจกลายเป็นคนชอบตบตีลูกและภรรยาของตน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Self-Control Theory) ของ Gottfredson และ Hirschi โดยได้อธิบายไว้ว่า การที่คนเรามีแนวโน้มที่จะกระทำผิดหรือประกอบอาชญากรรมหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับระดับการควบคุมตนเอง (Level of self control) คนที่มีการควบคุม

ตนเองต่ำ จะทำให้คนนั้นมีบุคลิกภาพแบบ Impulsive และเป็นคนที่ไม่มีดีต่อความรู้สึกของผู้อื่น เป็นคนชอบใช้กำลัง ชอบเสี่ยง ขาดการมองการณ์ไกล ชอบใช้ภาษากายมากกว่าภาษาพูด และทั้งนี้ Gottfredson และ Hirschi ได้อธิบายถึงรากเหง้าของการควบคุมตนเองที่ไม่ดีหรือการควบคุมตนเองต่ำ (Low self control) เนื่องจากขาดการฝึกอบรม ขาดการเลี้ยงดูที่ดีในวัยเด็ก (Child-rearing practice) พ่อแม่หรือผู้ปกครองขาดการดูแลเอาใจใส่ ไม่มีการลงโทษห้ามปรามเมื่อเด็ก กระทำผิดหรือเมื่อมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ทำให้เด็กขาดการควบคุมตนเอง (Lack of self control) เด็กที่ขาดความใกล้ชิด ผูกพันกับพ่อแม่ ขาดการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่ หรือเด็กที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนหรือประกอบอาชญากรรมจะส่งผลต่อการพัฒนาการควบคุมตนเองของเด็กตามไปด้วย ทำให้เด็กมีการควบคุมตนเองต่ำ ซึ่งการพัฒนานี้จะเกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงต้น ๆ ของชีวิต และจะยังคงมี ต่อไปเรื่อย ๆ จนถึงวัยผู้ใหญ่ แต่ทั้งนี้ก็มองได้อีกด้านหนึ่งคือ กรณีศึกษาส่วนหนึ่งรู้จักปฏิเสธการ กระทำผิดและโยนความผิดให้ผู้อื่น เช่น เพื่อนชักชวน หรือช่วยเหลือญาติ โดยผู้กระทำผิดมีเทคนิค การอธิบายการกระทำผิดของตนเองโดยโยนความรับผิดชอบต่อการกระทำไปให้บุคคลอื่น ทำให้ การกระทำของเขานั้นถูกต้องและมีเหตุผล ซึ่งเหตุผลหรือเทคนิคในการแก้ตัวนั้น สอดคล้องกับ แนวความคิดของ สูดสงวน สุธีสร (2547) ที่กล่าวไว้ว่า เหตุผลหรือเทคนิคในการแก้ตัวนั้น จะ ประกอบไปด้วย การปฏิเสธความรับผิดชอบว่าไม่ใช่ของตนเอง หรือไม่ได้ตั้งใจจะกระทำผิด การ ปฏิเสธว่าไม่มีใครตกเป็นเหยื่อหรือผู้เสียหาย การปฏิเสธความผิดของตนและประณามผู้ที่ประณามตน

นอกจากนี้สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในลักษณะความผิด เกี่ยวกับชีวิตและร่างกายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ยังมีสาเหตุอื่น ๆ ดังนี้

1. การหล่อหลอมจากครอบครัว สาเหตุการกระทำผิดในของเด็กและเยาวชนหญิง พบว่า ในส่วนข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวนั้น พบว่าสถานภาพของบิดามารดาของกรณีศึกษามี 2 ลักษณะ คือ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน และบิดามารดาเลิกร้างหรือหย่ากันไป แล้วต่างฝ่ายต่างแยก ไปมีครอบครัวใหม่ ทำให้เด็กและเยาวชนขาดคนคอยเอาใจใส่ดูแล หากอยู่กับผู้ปกครอง ผู้ปกครองก็ไม่สามารถดูแลได้อย่างเต็มที่ ดังที่ วรพร นรเศรษฐวิวัฒน์ (2548) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัย ด้านสัมพันธภาพในครอบครัวต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และพบว่า ในเรื่องการใช้เวลา อยู่ร่วมกับครอบครัว เด็กและเยาวชนมีความคิดเห็นว่าในครอบครัวของตนมักไม่ได้อยู่ร่วมกัน โดยเฉพาะกับบิดามารดาเพราะต้องทำงาน จะมีโอกาสอยู่ร่วมกันในวันหยุดพักผ่อนเท่านั้น ซึ่งส่วน ใหญ่เมื่ออยู่ร่วมกันจะดูโทรทัศน์ หรือทานข้าวด้วยกันบ้างแต่น้อยครั้งมาก เด็กและเยาวชนใช้เวลา ส่วนใหญ่อยู่กับกลุ่มเพื่อน โดยส่วนใหญ่ผู้ปกครองไม่มีเวลาให้กับเด็กและเยาวชนในการทำ กิจกรรมร่วมกันหรือพูดคุยกัน เนื่องจากผู้ปกครองต้องหากินไม่มีเวลาให้กับลูก ๆ ประกอบกับเด็ก

และเยาวชนติดเพื่อน จึงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับกลุ่มเพื่อน เช่น บิดาประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง ต้องออกจากบ้านตั้งแต่เช้าจนค่ำ ส่วนเยาวชนก็ใช้เวลาอยู่กับกลุ่มเพื่อนตลอดทั้งวันในแต่ละวันแทบไม่มีเวลาได้อยู่ร่วมกัน เป็นต้น ซึ่งการที่สมาชิกในครอบครัวไม่มีเวลาอยู่ร่วมกันมากเพียงใดยิ่งทำให้ความห่างเหินหรือช่องว่างที่มากขึ้นกลางระหว่างสมาชิกยิ่งมากขึ้นเท่านั้น อีกทั้งบิดามารดาหรือผู้ปกครองบางครอบครัว ยังให้อิสระเด็กมากเกินไป หากบุตรต้องการทำอะไรก็ไม่ค่อยห้ามปราม จะคอยตักเตือนบ้างบางครั้งเท่านั้น ซึ่งเด็กที่กำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่นนั้นก็มักจะไม่ค่อยเชื่อฟังคำสั่งสอนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ทำให้เด็กอาจทำในสิ่งที่ผิดกฎหมายได้ การให้อิสระแก่เด็กและเยาวชน บางครอบครัวให้อิสระมากเกินไป เช่น ในบางครอบครัวที่ให้อิสระแก่สมาชิกในการตัดสินใจอย่างเต็มที่ หากอยากออกไปเที่ยวหรืออยากได้อะไรมารดาไม่เคยห้าม ไม่เคยบังคับ เป็นต้น บางรายผู้ปกครองจะคอยควบคุมดูแลอยู่ห่าง ๆ หากเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็จะแนะนำตักเตือน แต่เด็กและเยาวชนไม่เชื่อฟังและยังคงทำตามที่ต้องการ เช่น ในบางครอบครัวที่ให้เสรีภาพแก่สมาชิกในการดูแลตนเอง แต่จะคอยควบคุมเรื่องการเที่ยวบางครั้งไม่อนุญาตให้ออกไป แต่ลูกก็ไม่สนใจ ยังคงทำตามใจตัวเอง เป็นต้น การให้อิสระแก่สมาชิกในครอบครัวไม่เหมาะสมย่อมส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชน ซึ่งจะนำไปสู่การกระทำความผิดในที่สุด

ทั้งนี้ เด็กและเยาวชนเห็นแบบอย่างความรุนแรงจากสิ่งแวดล้อม และมีการดำเนินชีวิตในครอบครัวและชุมชนแตกต่างกัน วัฏจักรการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจะเริ่มต้นจากครอบครัว ในปัจจุบันเด็กและเยาวชนกระทำผิดมาจากทั้งครอบครัวที่สมบูรณ์และไม่สมบูรณ์ ซึ่งมีวิธีการอบรมสั่งสอนกระบวนการคิดให้กับเด็กไม่ถูกวิธี โดยในวัยเด็ก เด็กกลุ่มนี้ไม่เคยถูกบ่มเพาะให้ใช้สมองส่วนหน้าหรือส่วนรับผัสชอบ เช่น การรู้จักรอ และการเคารพผู้อื่น เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นฮอร์โมนในวัยนี้จะเข้าไปมีผลกับสมอง ทำให้สมองส่วนความรู้สึกมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมมากกว่าสมองส่วนหน้าหรือสมองส่วนรับผัสชอบ ส่งผลให้แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมาก และเกิดความขัดแย้งทางความคิด และไม่สามารถจัดการกับความขัดแย้งและปัญหาเหล่านั้นได้ จึงหันเข้าหาเพื่อน และให้ความสนใจกับกลุ่มเพื่อนที่มีลักษณะเดียวกันมาก ซึ่งมักไม่สนใจเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรีชา พุ่มพวง (2550) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนใน เด็กและเยาวชนจะอยู่ในช่วงอายุ 15-17 ปี มากที่สุด ซึ่งจะเห็นได้ว่าเยาวชนกลุ่มนี้อยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งจะต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่มากที่สุด เมื่อเยาวชนโตขึ้นและมีอายุในช่วงนี้ผู้ปกครองควรเอาใจใส่เยาวชนเป็นพิเศษกว่าช่วงอื่น ๆ เพราะเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อถ้าหากหลงผิดไปก็จะเป็นการยากที่จะไม่สามารถกลับไปแก้ไขได้ จากการสำรวจพฤติกรรม

ของเด็กและเยาวชนจะเห็นได้ว่าเยาวชนมีพฤติกรรมมีเพื่อนสนิทมากที่สุด และเยาวชนมีความกังวลหลายเรื่อง ดุวิตกกังวลอยู่เสมอจัดอยู่ในค่อนข้างจริง ซึ่งผู้ปกครองควรดูแลเอาใจใส่ ในด้านนี้เหมือนกัน ผู้ปกครองควรมีเวลาเอาใจใส่บุตรหลานให้มากยิ่งขึ้น และควรสละเวลาอยู่กับครอบครัว คอยให้คำปรึกษากับเยาวชนมากขึ้น เมื่อทราบสาเหตุแน่ชัดของการกระทำความผิดของเยาวชน และพฤติกรรมต่าง ๆ ของเยาวชนแล้ว ควรจะร่วมมือกันหาแนวทางแก้ไขเพื่อเยาวชนกลุ่มนี้จะได้กลับตัวเป็นคนดี และควรให้โอกาสกับเยาวชนกลุ่มที่เกิดหลงผิดไปและให้โอกาสกับเยาวชนกลุ่มนี้ ถ้าหากพวกเขาเหล่านั้นเข้ามาร่วมใช้ชีวิตในสังคมในฐานะที่เป็นพลเมืองดีของสังคมคนหนึ่ง

2. สถาบันการศึกษา พบว่า ในขณะกระทำความผิดกรณีศึกษาส่วนใหญ่ไม่อยู่ในระหว่างศึกษาเล่าเรียน โดยกรณีศึกษาให้เหตุผลต่าง ๆ เช่น ไม่อยากเรียนหนังสือต่อ ไม่ชอบเรียน อยากมาทำงาน เป็นต้น มีเพียง 2 กรณีศึกษาเท่านั้นที่กระทำความผิดในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ แต่ก็ไม่ได้นิยมในการเรียนเท่าที่ควร เพราะไม่ชอบเรียน หรือมีปัญหาทะเลาะวิวาทกับเพื่อนทำให้ไม่อยากไปโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนได้ทำโทษให้เด็กที่ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนพักการเรียน แต่ไม่ได้นำเด็กมาอบรมสั่งสอน ช่วยเด็กแก้ไขหรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์มากกว่านี้ ส่งผลให้เด็กยังมีความรู้สึกไม่ชอบครูและโรงเรียนมากขึ้น และเป็นการเพิ่มแนวโน้มที่เด็กจะมีพฤติกรรมกระทำความผิดได้ง่ายขึ้น เช่นเดียวกับที่ ญัฐวัตร ลุนหงส์ กล่าวไว้ว่า โรงเรียนเป็นสถาบันหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาเด็ก ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่าการศึกษาคือการเตรียมและนำบุคคลเข้าไปสู่ชีวิตที่ดีงาม พัฒนาเด็กให้มีคุณภาพทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และด้านจิตใจ รวมทั้งการสร้างเสริมทัศนคติและค่านิยมที่ถูกต้องในสังคม ซึ่งการศึกษาจะช่วยให้เด็กบรรลุเป้าหมายนั้นได้หรือไม่ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับโรงเรียนนั่นเอง ดังนั้น ครูอาจารย์จึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญเนื่องจากเป็นผู้ให้การศึกษากับเด็ก และเป็นบุคคลที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้และการพัฒนาศักยภาพรอบด้านแก่เด็ก โรงเรียนและครูจึงถือได้ว่าเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กไม่ว่าจะเป็นด้านคุณธรรม จริยธรรม ครูที่รู้จักและเข้าใจเด็กเป็นรายบุคคลว่าเด็กมีพัฒนาการแต่ละด้านเป็นอย่างไร รู้ถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล รู้ปัญหา และความต้องการของเด็ก เพื่อที่จะปฏิบัติตัวต่อเด็กได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ให้ความรักความเอาใจใส่เด็กอย่างเท่าเทียมกัน มีความคงเส้นคงวาในการอบรมสั่งสอนเด็ก มีความยุติธรรม จะช่วยให้เด็กปรับตัวได้ และเกิดทัศนคติที่ดีต่อครู ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็กด้วย ในทางกลับกันโรงเรียนอาจจะกลายเป็นปัจจัยที่ส่งผลด้านลบกับเด็กได้ เช่น ในบรรยากาศที่ครูห่างเหินต่อระเบียบวินัย การทำโทษเด็กอย่างไม่เหมาะสม หรือครูไม่เข้มงวด ปล่อยปละละเลยจนเด็กไม่ได้เรียนรู้ในสิ่งที่ถูกต้อง ดังนั้น ครูอาจารย์ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการดูแลนักเรียนมีภาระมาก และครูวิชาการกับครูปกครองมีแนวคิดต่างกัน โดยครูวิชาการต้องทุ่มเทให้กับการทำผลงานวิชาการ อีกทั้งระบบการศึกษาที่เป็นแบบทุนนิยม ให้ความสำคัญกับเด็กที่มีผลการ

เรียนดีหรือเด็กเก่งมากกว่า และเด็กเกเรมักไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร เมื่อไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมในโรงเรียนและชุมชน เด็กจึงแสวงหาการยอมรับจากสิ่งอื่นด้วยการชักชวนกันแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่าง ๆ กับกลุ่มเพื่อน และออกมาใช้ชีวิตนอกโรงเรียน

3. ค่านิยมกลุ่ม เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด มักอยู่ในช่วงวัยรุ่น ทำให้เกิดความไม่เข้าใจระหว่างกัน เด็กและเยาวชนจึงออกไปหากกลุ่มเพื่อน เพราะสามารถพูดคุยกันได้ทุกเรื่อง อยู่กับเพื่อนแล้วสบายใจกว่า ในการอยู่กับกลุ่มเพื่อนนั้น จะทำให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้และถ่ายทอดประสบการณ์ต่าง ๆ ระหว่างกัน ซึ่งรวมถึงพฤติกรรมการทำผิด เพราะเมื่อเด็กและเยาวชนอยู่ในกลุ่ม จะทำให้ตัวเด็กรู้สึกที่ตนเองมีพวกพ้องสามารถทำอะไรก็ได้ตามใจ อีกทั้งยังทำให้กลุ่มเพื่อนยอมรับตนเองด้วย ดังที่ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (อ้างถึงใน ศิริวรรณ ปูนคอน, 2547) กล่าวถึงพัฒนาการของวัยรุ่นทางด้านสังคมว่า วัยนี้เป็นวัยที่เพื่อนมีความสำคัญมาก เป็นวัยที่อยากให้เพื่อนยอมรับ จึงทำตามเพื่อน แม้ว่าบางครั้งจะขัดกับความรู้สึกส่วนตัวก็ตามจะใช้เวลากับเพื่อน ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ความต้องการของวัยรุ่นในช่วงนี้เกิดจากค่านิยมของกลุ่มเพื่อนที่ตนเป็นสมาชิก ด้วยเหตุนี้กลุ่มเพื่อนจึงเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อวัยรุ่น โดยวัยรุ่นจะยึดและกำหนดความต้องการของตนให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับที่ สายฝน จันทะพรหม (2546) ได้ศึกษาเรื่องอิทธิพลของครอบครัวและกลุ่มเพื่อนที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของวัยรุ่นตอนปลาย ไว้ ซึ่งพบว่า วัยรุ่นจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน ๆ มากกว่าพ่อแม่หรือครอบครัว กลุ่มเพื่อนอาจจะถ่ายทอดวิธีการและค่านิยมให้แก่กันและกัน การเรียนรู้จากเพื่อนในบางครั้งอาจจะสอดคล้อง หรือตรงข้ามกับค่านิยมของสังคมได้ แต่ถ้าตรงกันข้ามแล้วกลุ่มเพื่อนนี้เองจะมีส่วนสนับสนุนให้บุคคลมีความกล้าที่จะฝ่าฝืนบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้จะให้คุณค่ากับความรุนแรง โดยการใช้ความรุนแรงในความหมายของเด็กและเยาวชนเป็นการสร้างและปกป้องศักดิ์ศรี เป็นการช่วยเหลือกันในหมู่พวก

4. ความเจริญทางวัตถุ นับแต่โลกของเราก้าวเข้าสู่ยุคเทคโนโลยีสารสนเทศซึ่งในยุคที่การติดต่อสื่อสารไร้พรมแดน ประเทศต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่บนโลกใบนี้ไม่สามารถปิดกั้นข้อมูลข่าวสารได้ เพราะปัจจุบันระบบคอมพิวเตอร์บนพื้นดินได้เชื่อมโยงกับดาวเทียมที่อยู่นอกโลก ยุคเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้โลกวัตถุนิยมเต็มไปด้วยสิ่งที่สวยงาม สิ่งอำนวยความสะดวกสบาย สร้างความสุข ความสนุกสนาน เกิดความเพลิดเพลิน ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย อย่างไม่มีที่สิ้นสุดและไม่มีทางจะสิ้นสุดมีแต่จะมากยิ่งขึ้นไปทุกวัน เขาเรียกว่า มนต์เสน่ห์ของวัตถุนิยม วิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ อินเทอร์เน็ต เทคโนโลยีเหล่านี้วัตถุประสงค์ที่แท้จริงเขาสร้างขึ้นมาเพื่อเสริมคุณภาพชีวิตด้วยการสร้างสรรค์ความรู้ ทำให้เกิดสติปัญญา ด้วยการดูแลอย่างต่าง ๆ ที่จะเอามาใช้พัฒนาชีวิตและสังคม เหล่านี้เขาสร้างขึ้นมาเพื่อให้มนุษย์นำไปพัฒนาความรู้ให้เกิด

ปัญญา ตรงกันข้ามเด็กและเยาวชนที่นำไปใช้เพื่อความบันเทิง ยั่วยุ กระตุ้นการมรณียให้รุนแรงขึ้น ซึ่งก็จะเป็นต้นเหตุของสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

5. สิ่งแวดล้อม จากการศึกษาพบว่าผู้กระทำผิดมีสภาพแวดล้อมรอบ ๆ บริเวณที่อยู่อาศัยของกรณีศึกษาไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจากส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในห้องเช่า หรือบ้านที่อยู่ในชุมชนที่ค่อนข้างแออัด ซึ่งละแวกที่อยู่อาศัยมีอบายมุข ยาเสพติด และสังคมส่วนใหญ่เป็นสังคมของชนชั้นล่าง อีกทั้งในชุมชนที่อยู่อาศัยเกิดอาชญากรรมต่าง ๆ บ่อยครั้ง เพื่อนที่คบนั้นก็มักประกอบอาชญากรรม เช่น มีการลักเล็กขโมยน้อย จึงทำให้เด็กและเยาวชนถูกแวดล้อมสภาพที่เอื้อต่อการกระทำผิด เมื่อเด็กพบเจอสภาพเช่นนี้เป็นประจำก็จะเกิดความเคยชิน จนคิดว่าการกระทำผิดเป็นเรื่องปกติธรรมดาไป ดังที่กีก้อง ดิศวัฒน์ (2545) ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดในคดีทำร้ายร่างกายของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ. 2545 ผลการศึกษาพบว่า สภาพแวดล้อมเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีที่อยู่อาศัยเป็นบ้านเช่าและอยู่ในชุมชนแออัด มีกลุ่มเพื่อนที่เคยกระทำความผิดในคดีทำร้ายร่างกาย มีการพบปะกับกลุ่มเพื่อนบ่อย ๆ นั้นมักจะมีพฤติกรรมไปในลักษณะเดียวกัน อีกทั้งสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่นยาเสพติด เกม อินเทอร์เน็ต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นภดล กรรณิกา (2550) ผลวิจัยพบว่า ปัจจัยสำคัญอันดับแรกที่มีผลต่อการใช้ความรุนแรงในกลุ่มเด็กและ เยาวชนมากที่สุดคือ การใช้สารเสพติดประเภทต่าง ๆ ตามด้วยการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การติดเกมออนไลน์ การเห็นภาพการใช้อาวุธทำร้ายกันในรายการโทรทัศน์ การทำผิด กฎหมายของคนในชุมชนที่พักอาศัย การเห็นภาพคุกคามทางเพศในรายการโทรทัศน์ และการมีปัญหาคบครอง ตามลำดับ ซึ่งหน่วยงานรัฐและผู้ใหญ่ในสังคมที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องรีบเยียวยาปัญหาเหล่านี้ เพราะมิฉะนั้นแล้วจะมี “เหยื่อบริสุทธิ์” ของพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงจากกลุ่มเด็กและเยาวชน เพิ่มขึ้นอีกมากจนยากจะควบคุมสถานการณ์การใช้ความรุนแรงในสังคม ไทยได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องอาจแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม ด้วยการเชิญชวนเด็กและเยาวชนทำกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์สะท้อนภาพของ ความรักความมีไมตรีจิตช่วยเหลือเกื้อกูลกันมากกว่ามุ่งแต่จะชนะกันด้วยอาวุธและกำลังและการกระทำที่ผิดกฎหมายของบ้านเมือง

2. พฤติการณ์การกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายของเด็กและเยาวชนหญิงในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี

จากกรณีศึกษาเด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำความผิดมุ่งที่จะให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายแก่ชีวิตและร่างกาย เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตนต้องการ ในฐานะความผิดฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ร่วมกันฆ่าผู้อื่น และร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย หรือได้รับอันตรายสาหัส แต่พฤติกรรมการกระทำความผิดบางครั้งมิได้เจตนาให้เกินขอบเขตวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ มีความต้องการที่จะระบายความโกรธเท่านั้น ซึ่งลักษณะพฤติการณ์การกระทำความผิดนั้นสามารถแยกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ เด็กและเยาวชนกระทำความผิดด้วยตนเอง และร่วมกระทำความผิดร่วมกับผู้อื่น ซึ่งในการกระทำความผิดนั้นบางกรณีมีการวางแผนมาก่อนที่จะลงมือ และบางกรณีกระทำตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น และผลของการกระทำบางครั้งเป็นเหตุให้ผู้กระทำผิดต้องโทษหนักตามความร้ายแรงของการกระทำความผิดหรือผลที่ผู้เสียหายได้รับ ทั้งนี้พฤติการณ์การกระทำความผิดส่วนใหญ่เกิดจากตัวเด็กและเยาวชนหญิงเอง เนื่องจากผู้กระทำกำลังอยู่ในวัยรุ่น อายุระหว่าง 14-18 ปี ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทางด้านร่างกายและอารมณ์ จึงมีผลทำให้ความต้องการของวัยรุ่นเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เริ่มจากการที่ไม่ยึดครอบครัวเป็นหลักเหมือนในสมัยเด็ก ๆ ที่พ่อแม่มีอิทธิพลต่อเด็กอย่างมากในการสร้างทัศนคติและความประพฤติต่าง ๆ ความต้องการของวัยรุ่นในช่วงนี้เกิดจากค่านิยมของกลุ่มเพื่อนที่ตนเป็นสมาชิก กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อวัยรุ่น โดยวัยรุ่นจะยึดและกำหนดความต้องการของตนให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่ม โสภา ขปิลมันน์ (อ้างถึงใน ภควดี ปรีชาประพาฬวงศ์, 2550) ซึ่งแบ่งความต้องการของวัยรุ่น ไว้ดังนี้ 1) ความต้องการทางกาย เป็นความต้องการทางด้านปัจจัยสี่ คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย เนื่องจากเป็นวัยที่ยังเลี้ยงตนเองไม่ได้ ต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ตลอดเวลา วัยรุ่นจึงต้องการได้รับความมั่นใจว่าจะได้รับการเลี้ยงดู ค้ำครอง ป้องกัน จนสามารถช่วยตัวเองต่อไปได้ 2) ความต้องการทางด้านจิตใจ เป็นความต้องการที่มองเห็นไม่ได้ จับต้องไม่ได้ แต่ความต้องการแบบนี้มีส่วนสำคัญอย่างมาก แยกออกได้เป็น 2.1) ความต้องการความรัก วัยรุ่นต้องการความรักจากบุคคลหลายฝ่าย เช่น จากพ่อแม่ ญาติพี่น้อง จากครู อาจารย์ จากเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ การต้องการความรักนี้อาจเป็นเพราะว่าตนเองคิดว่ามีคนสนใจและรักตัวน้อยลง ซึ่งเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอารมณ์และจิตใจที่ไม่ค่อยมั่นคง ไม่มั่นใจในค่าของตนเอง คิดว่าคนอื่นจะมองไม่เห็นสิ่งเหล่านี้ จึงอยากเรียกร้องให้เขารักและสนใจตัวเองมากขึ้น 2.2) ความต้องการอยากรู้และทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศ วัยรุ่นจะมีความสนใจในเรื่องเพศและเพื่อนต่างเพศ เป็นวัยที่ต้องการความรู้ความเข้าใจทางเพศอย่าง

ถูกต้อง ถ้าถูกกีดกันจะแสดงออกทางอ้อมโดยการปิดบัง หรือโดยการหาความรู้อย่างไม่ถูกวิธี นอกจากความสนใจแล้ว วัยรุ่นยังอยากทดลองเกี่ยวกับเรื่องเพศอีกด้วย เพราะเป็นวัยที่สนใจเพื่อน ต่างเพศ รักแบบหลงใหลใฝ่ฝัน และเป็นความรักแบบรุนแรงไม่ค่อยมีเหตุผล 2.3) ความต้องการอิสรภาพมากขึ้น สำหรับความต้องการอิสรภาพนั้นจะรุนแรงมากในวัยนี้ วัยรุ่นต้องการเป็นตัวของตัวเอง ต้องการตัดสินใจ วางแผน วางโครงการของชีวิต และอยากลงมือทำด้วยตนเอง จะไม่ยอมให้ผู้ใหญ่มากำวักวายนในชีวิตของตน และมักคิดว่าผู้ใหญ่ไม่เข้าใจความต้องการของตน 2.4) ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม วัยนี้เป็นวัยที่อยากให้สังคมยอมรับ ยกย่อง หรือชมเชย อยากมีชื่อเสียง อยากเด่น อยากรับผิดชอบในกิจกรรมบางอย่าง เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมแต่ก็ทำได้สำเร็จค่อนข้างยาก เพราะขาดระบบในการทำงาน ขาดวิจารณญาณในตัวเอง ดังนั้น ผู้ใหญ่จะต้องหาสาเหตุแห่งปัญหาและแนวทางแก้ไข 2.5) ความต้องการการรวมกลุ่ม วัยนี้เป็นวัยที่เพื่อนมีความสำคัญมาก เป็นวัยที่อยากให้เพื่อนยอมรับจึงทำตามเพื่อน แม้ว่าบางครั้งจะขัดกับความรู้สึกส่วนตัวก็ตาม 2.6) ความต้องการประสบการณ์ใหม่ ๆ ความต้องการนี้อาจจะรุนแรงมากในวัยนี้ เช่น ต้องการคบเพื่อนใหม่ ๆ ต้องการทดลองสิ่งต่าง ๆ ตามเพื่อน เช่น การเดินขบวน การติดสิ่งเสพติด 2.7) ความต้องการมีอนาคต ต้องการมีความสำเร็จ วัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มสนใจอาชีพต่าง ๆ อยากรับผิดชอบ อยากพึ่งตนเอง มีจุดมุ่งหมายในอนาคต มีการวางแผนว่าสำเร็จการศึกษาแล้วจะประกอบอาชีพอะไร 2.8) ความต้องการแบบอย่างที่ดี ถึงแม้ว่าวัยรุ่นจะชอบความเป็นอิสระ แต่ก็ยังอยากได้คำแนะนำจากผู้ใหญ่ที่ดี อยากเลียนแบบผู้ใหญ่ ซึ่งจะเห็นได้จากเด็กชายที่ต้องการพ่อมาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต เด็กหญิงก็ต้องการแม่เช่นกัน ฉะนั้น ผู้ใหญ่จึงต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่เด็ก ต้องคอยนำทาง คอยตักเตือนเมื่อเด็กทำผิด และให้รางวัลเมื่อทำดี โดยสรุปแล้ววัยรุ่นเป็นวัยที่มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม โดยเฉพาะการพัฒนาทางด้านร่างกาย มีการเจริญเติบโตถึงขีดสมบูรณ์ ในการทำหน้าที่ต่าง ๆ ได้ เช่นเดียวกับผู้ใหญ่ แต่การพัฒนาด้านจิตใจยังไม่เจริญเทียบเท่ามาตรฐานของผู้ใหญ่ ความไม่สัมพันธ์ของพัฒนาการสองด้านนี้ เป็นส่วนสำคัญในการแยกวัยรุ่นจากวัยผู้ใหญ่ มีผลทำให้ผู้ที่อยู่ในวัยนี้ต้องเผชิญกับปัญหาในการปรับตัว ส่งผลทำให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมหรือกระทำพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ เช่น แสดงความก้าวร้าว เกเร เป็นต้น และยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของศิริวรรณ ปูนคอน (2547) ได้กล่าวไว้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยครึ่งเด็กครึ่งผู้ใหญ่ กล่าวได้ว่าเป็นวัยที่มักมีปัญหาเกี่ยวกับวัยอื่น ๆ ทั้งกับวัยเด็ก วัยผู้ใหญ่ หรือแม้กระทั่งกับวัยรุ่นด้วยกันเอง เพราะวัยรุ่นเป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงของร่างกายมากที่สุด และเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ต่อมาเพศต่าง ๆ เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นเพศ เพื่อก่อให้เกิดความสมบูรณ์ของอวัยวะเพศ ซึ่งเป็นระยะของการแตกเนื้อหนุ่มสาว การเข้าสู่วัยรุ่นของทั้งสองเพศนั้นไม่พร้อมกัน เพศชายและเพศหญิงจะมีอัตราการเจริญเติบโตแตกต่างกัน

โดยทั่วไปเด็กชายจะเข้าสู่ระยะวัยรุ่นช้ากว่าเด็กหญิงประมาณ 2 ปี การเปลี่ยนแปลงของร่างกาย วัยรุ่นอย่างรวดเร็วนี้ ทำให้วัยรุ่นประสบกับปัญหาการปรับตัว การเข้าสังคม และปัญหาด้านอารมณ์ การเปลี่ยนแปลงของต่อมต่าง ๆ ภายในร่างกายของวัยรุ่น มีผลก่อให้เกิดการผันแปรทางด้าน อารมณ์ วัยรุ่นจึงมักมีอารมณ์รุนแรง โกรธง่าย เกิดความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของ รูปร่าง และการยอมรับของสังคม กลัวเพื่อนไม่ยอมรับเข้ากลุ่ม เด็กวัยนี้ไม่ชอบการขู่บังคับ และมัก มีข้อขัดแย้งกับพ่อแม่เสมอ เพราะเด็กวัยรุ่นอยากทำตัวเป็นผู้ใหญ่ เพื่อที่จะได้ทำอะไรตามใจ ตนเอง ที่สำคัญคือต้องการให้ผู้อื่นยอมรับ

3. แนวทางป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในลักษณะความผิด เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

เด็กและเยาวชนในสายตาของประชาชนทั่วไป จัดได้ว่าเป็นกลุ่มบุคคลที่อ่อนด้อย ประสบการณ์ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีต่าง ๆ และขาดความรู้เท่าทันในด้านต่าง ๆ การเรียนรู้ และการอบรมจากผู้ใหญ่รอบข้างจึงนับเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นทั้ง ทางด้านร่างกาย ด้านสติปัญญา และความประพฤติเป็นผู้ใหญ่ที่ดี เพื่อช่วยพัฒนาและนำพา สังคม ประเทศชาติไปสู่ความรุ่งเรืองต่อไป สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า “เด็กคืออนาคตของชาติ” เมื่อเด็ก และเยาวชนกระทำความผิดมักจะได้รับการอภัยโดยเหตุที่ว่ายังไร้เดียงสา ไม่รู้สิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ประกอบกับความคิดที่ว่า การที่เด็กและเยาวชนมีความประพฤติที่ไม่ดี เนื่องจากผู้ใหญ่รอบข้าง บกพร่องในเรื่องการอบรม ความผิดจึงอยู่ที่ผู้ใหญ่เหล่านั้น ซึ่งมีหน้าที่ที่จะต้องอบรมสั่งสอนเด็ก และเยาวชนที่อยู่ในความปกครอง แต่ในภาวะการณ์ปัจจุบัน การกระทำความผิดของเด็กและ เยาวชนมิได้อยู่ในขอบเขตของการกระทำความผิดทางศีลธรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น แต่ก้าวล่วงถึง ขั้นการกระทำความผิดกฎหมายบ้านเมือง โดยจะเห็นได้จากข่าวสารต่าง ๆ ผ่านทางสื่อมวลชน หลากหลายแขนง มักปรากฏข่าวคราวเกี่ยวกับความประพฤติของเด็กและเยาวชนในทางที่ เสียหาย ไม่สมควรและผิดกฎหมายเสมอ เช่น การเสพและค้า หรือลักลอบขนยาเสพติด การยก พวกตีกันของกลุ่มนักศึกษาระหว่างสถาบัน การก่อคดีข่มขืน เรื่อยไปจนถึงกระทำการก่อคดี ฆาตกรรม หลายต่อหลายครั้งที่การกระทำของเด็กและเยาวชนเหล่านี้ มักเป็นที่วิจารณ์ทั่วไปในหมู่ ของประชาชนถึงพฤติกรรมโหดเหี้ยมผิดวิสัยของเด็กและเยาวชน แต่ในขณะเดียวกัน เด็กหรือ เยาวชนที่กระทำความผิด ก็กระทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ถึงผลที่จะตามมา แต่ในบางครั้งก็เกิด จากการบังคับ ชูเชิญ ชักจูง หลอกให้กระทำจากบุคคลอื่น หากโดยภาพรวมแล้ว ผู้ใหญ่ที่กระทำ ความผิด แม้ในลักษณะเดียวกับเด็กและเยาวชน แต่ความคิดรู้ผิดชอบชั่วดี ประสบการณ์ การ

ควบคุมยับยั้งตนมิให้กระทำความผิดย่อมมีมากกว่าเด็กและเยาวชน เด็กและเยาวชนเป็นกลุ่มบุคคลที่ควรจะได้รับ การปฏิบัติที่นุ่มนวลกว่าผู้ใหญ่ แม้จะมีความประพฤติดีที่เสียหายจนถึงการกระทำความผิดกฎหมายบ้านเมืองก็ตาม การใช้มาตรการทางกระบวนยุติธรรมเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ที่กระทำความผิด ถือว่าเป็นการไม่สมควร ไม่ยุติธรรม และอาจจะก่อให้เกิดผลเสียแก่ตัวเด็กและเยาวชนเหล่านั้นมากกว่าผลดี

ดังนั้น แนวทางป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนหญิงในลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คือ

1. เด็กและเยาวชนเป็นกลุ่มบุคคลที่สมควรได้รับความรัก ความเอาใจใส่ การอบรมสั่งสอนจากผู้ใหญ่ในสังคม มิใช่จำกัดเฉพาะผู้ใหญ่ที่อยู่รอบข้างตัวเด็กและเยาวชนเท่านั้น เนื่องจากยังเยาว์วัยทางความคิด การตัดสินใจ และการควบคุมตนเอง จึงง่ายต่อการที่จะถูกชักจูงไปในทางที่เสียหายจากผู้ที่ไม่ประสงค์ดีต่อเด็กและเยาวชน หากปล่อยปละละเลยไม่ให้การสนใจ เด็กและเยาวชนเหล่านี้เมื่อเติบโตใหญ่ย่อมนำพาสังคม และประเทศชาติไปในทางที่เสื่อม แม้กับเด็กและเยาวชนที่หลงเดินทางผิด มีความประพฤติเบี่ยงเบนและทำผิดกฎหมายบ้านเมือง ก็สมควรที่จะได้รับโอกาสและความช่วยเหลือให้สามารถกลับตัวเป็นคนดี หากใช้วิธีและกระบวนยุติธรรมเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ย่อมรังแต่จะทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านั้นไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะได้กลับตัวเป็นพลเมืองที่ดี ดังนั้น กลุ่มพ่อแม่ ผู้ปกครอง ต้องพูดคุยกับเด็กและเยาวชนแบบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่อกันและกัน ในการแก้ปัญหาความขัดแย้งภายในครอบครัว พ่อแม่ผู้ปกครองต้องเป็นตัวอย่างที่ดีในการเป็นผู้มีความมั่นคง ในอารมณ์ ไม่ใช้ความรุนแรงเสียเอง ควรรวมตัวกันจัดตั้งเป็น “กลุ่มโรงเรียนพ่อแม่” เพื่อพบปะพูดคุยทำกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์และแก้ปัญหาพร้อมกันระหว่างครอบครัวกับครอบครัว

2. ภาครัฐควรมีบทบาทสำคัญ ที่ต้องเข้ามาร่วมสนับสนุนในการแก้ไขปัญหาเด็กและ เยาวชนอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ไม่ใช่เข้ามาแสดงบทบาทตามกระแสเพียงอย่างเดียว จึงจำเป็นต้องมียุทธศาสตร์ชาติเพื่อเฝ้าระวังดูแลรักษาคุณภาพเด็กและเยาวชนแบบบูรณาการทุกหน่วยงานรัฐและทุกภาคส่วนของสังคม เช่น การแก้ไขปรับปรุงสภาพสิ่งแวดล้อม ในการไม่ให้มีแหล่งมั่วสุม ใช้มาตรการทางกฎหมายควบคุมสิ่งชั่วร้าย รวมทั้งส่งเสริมให้สื่อมวลชนสร้างค่านิยม และส่งเสริมความรู้ที่เกิดประโยชน์แก่เด็กและเยาวชน รวมทั้งภาครัฐจึงต้องมีการกำหนดระบบกระบวนยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนที่มีความประพฤติดีที่เสียหายเป็นการเฉพาะ โดยมุ่งเน้นให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้มีโอกาสกลับตัวเป็นพลเมืองที่ดีและเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าของสังคมต่อไปได้ จึงควรจัดตั้งองค์กรขึ้นมาช่วยรัฐดูแลงานทางด้านนี้เป็นการเฉพาะ

3. สถาบันการศึกษาควรมีมาตรการการป้องกันแก้ไขในโรงเรียน ต้องสร้างบรรยากาศความเชื่อ ทศนคติและพฤติกรรมเชิงบวก ด้วยการทำให้เด็กและเยาวชนรู้สึกว่าคุณค่าต่อตัวเองและผู้อื่น และจากความเชื่อความรู้สึกดังกล่าวได้ทำให้เด็กและเยาวชนประสบความสำเร็จจริง ๆ ในเรื่องการเรียนรู้ มีสุขภาวะทางด้าน จิตใจและอารมณ์ โดยต้องเริ่มดำเนินการมาตรการแก้ไขปัญหาย่างรวดเร็วฉับไว เมื่อพบว่า มีจำนวนเด็กประมาณร้อยละ 10 ของนักเรียนทั้งหมด เริ่ม มีพฤติกรรมปัญหาที่รุนแรง และแจ้งให้หน่วยงานฝ่ายระวางอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องรับทราบ เพื่อช่วยกันเยียวยาแก้ไขได้ทันทั่วทั้งที่ ทั้งนี้ควรมีการการพัฒนาครูให้มีเจตคติที่ดีในวิชาชีพและการอบรมสั่งสอนนักเรียน ปลุกฝังค่านิยมที่ดีให้แก่นักเรียน ให้เป็นคนดีและมีความคิดสร้างสรรค์ โดยการฝึกเด็กให้เห็นคุณค่าของตัวเอง สร้างเป้าหมายในชีวิตและสร้างทักษะในการเผชิญปัญหา รวมถึงการฝึกวินัยในตัวเอง ฝึกวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหาและการวางแผนแก้ปัญหาในทางที่เหมาะสม และรวมถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมสติปัญญาและความรู้แก่นักเรียน และการรู้จักประสานงานกับผู้ปกครองในการปลูกฝังจริยธรรมแก่เด็ก

4. ควรมีสร้างความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการเด็กและเยาวชนให้เครือข่ายครอบครัว และสร้างความรับผิดชอบให้กับพ่อแม่ รวมทั้งให้ชุมชนช่วยดูแล แยกเด็กกลุ่มเสี่ยงแล้วประสานให้องค์กรส่วนท้องถิ่นช่วยดูแล โดยทุกฝ่ายต้องร่วมมือกัน สร้างวัฒนธรรมของสังคมให้มีความรักสามัคคีกัน

5. กลุ่มวิชาชีพด้านสื่อสารมวลชน ควรจะลดการนำเสนอภาพการใช้ความรุนแรงในสถานศึกษา และชุมชน แต่ควรมุ่งเน้นการนำเสนอสาระของ เหตุการณ์ และข้อคิด เพื่อเตือนให้สังคมเกิดความตระหนักในปัญหาการกระทำผิด ในกลุ่มเด็กและเยาวชน ควรรวมตัวกันเปิดเวทีสาธารณะในชุมชน ที่เป็นพื้นที่เกิดเหตุการณ์ใช้ความรุนแรงหรือการกระทำผิดให้ชาวบ้าน ในชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมสะท้อน และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รวมทั้งเสนอแนะแนวทางแก้ไขต่อปัญหาที่เกิดขึ้น

6. กลุ่มวิชาชีพด้านสาธารณสุข ต้องจัดตั้งกลุ่มเฝ้าระวังในพื้นที่ที่มีเหตุใช้ความรุนแรงหรือการกระทำผิดซ้ำลงไป ทำงานร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ ระดับสถานศึกษา และชุมชน เพื่อคิดค้นแนวทางป้องกันปัญหาจากสาเหตุที่อาจแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ เช่น การให้คำแนะนำปรึกษา ให้ความรู้และแนวทางแก้ไขปัญหาการใช้ยาเสพติดและอาวุธในทางที่ผิด เชื่อมประสานสร้างเครือข่ายบริการเด็ก เยาวชน พ่อแม่ ผู้ปกครอง และเจ้าหน้าที่รัฐในการดูแลรักษาพฤติกรรม การใช้ความรุนแรงที่มีผลมาจากปัญหาด้านสุขภาพกายและสุขภาพจิต เป็นต้น

7. กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้ออกกฎหมาย ต้องใช้มาตรการทางกฎหมายที่ได้ขีดาดในการลดปัญหาเด็กและเยาวชนที่เข้าถึงการใช้อาวุธ ยาเสพติด เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ได้โดยง่าย

และต้องมีบทลงโทษพ่อแม่ผู้ปกครองที่ปล่อยปละละเลย ให้เด็กและเยาวชนอยู่บ้าน หน้าจอ
โทรทัศน์และเกมออนไลน์เพียงลำพัง